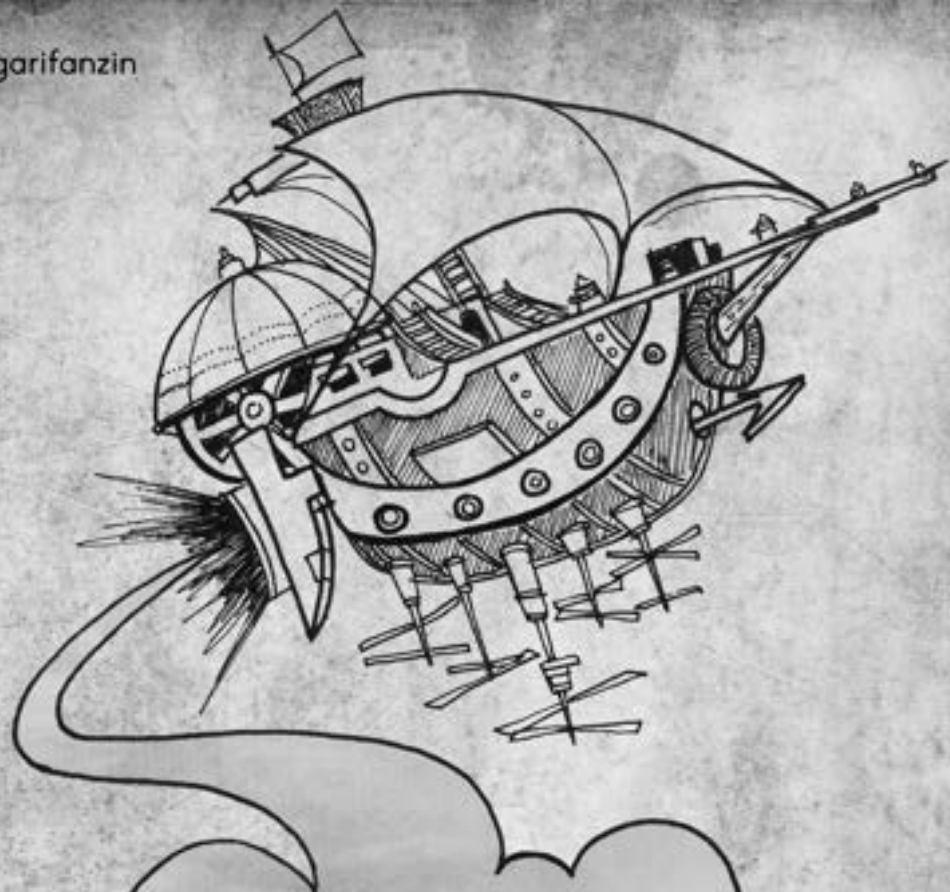

LAGARI

FANZIN

SELMA MİNE

METİN UÇAR

MÜFİT ÖZDEŞ

ALTAY ÖKTEM

MURAT YILDIRIM

SERKAN ÜSTÜNDAĞ

GÖKÇE MEHMET AY

RUHŞEN DOĞAN NAR

MEHMET FATİH BALKI

KORKUT KABAPALAMUT

KAPAK TASARIM
YASİN GÜL
LEVENT ALTINKAYNAK

BASIM YERİ
İZMİR

Merhabalar,

Gökyüzüne ulaşmak çok zordu bir zamanlar. Oralara neler neler yerleştirdik yüzyıllar boyunca; altından yapılmış saraylar, kutlu zaferler, korkular ve tanrılar. Her şeyimizi ulaşamadığımız o yere sakladık.

Bir zaman geldi ve göğe yükseldik. Başlarda yalnızlığımız bizi korkuturken, yalnız olmadığımızı öğrenmek biraz daha korkuttu bizleri. İnsanlık telaşlıydı. Bu hem heyecan verici hem de daha büyük olayların habercisiydi. Artık fetih edilecek toprağı kalmayan dünya için ise güzel bir haber.

Kullandığımız veya kullanmak üzere olacağımız takvimlerin geçmişinde tarih 1632'yi gösterirken bir hikaye kayıtlara geçildi. IV. Murad'ın kızı dünyaya gelmiş ve buna şerefden düzenlenen gecede Lagari Hasan Çelebi bir gösteri tertip etmeye karar vermiş. Sultana "Padişahım, seni hudâya ısmarladım, İsa peygamber ile konuşmaya gidiyorum" diyerek İstanbul Sarayburnundan 50 okka barut macunundan oluşan yedi kollu bir fişeğe binmiş ve gökyüzüne yükselmiştir. Gökyüzünde ellerindeki fişekleri ateşlediğinde ise denizin yüzü aydınlanmış ve fişekler bitince koluna taktığı kartal kanatları ile boğazın sularına inmiştir. Yüzerek sultanın yanına gelen Lagari "Padişahım, İsa peygamber sana selam etti" demiştir. Lagarinin yaptığı hoşuna giden padişah onu ödüllendirerek sipahi yazdırmıştır.

Hakkındaki tüm detaylar Evliya Çelebinin Seyahatnamesinde yer alıyor lagarinin.

Gökyüzü, yıllar boyunca insanlığa ve tüm yaşantılara bir yuva ve yol gösterici oldu. Onun gölgesinde büyüdük ve onun gölgesinde hayaller kurduk ama en büyük hayal her zaman ona ulaşmaktı. Lagari Hasan Çelebi'nin niyeti tam olarak neydi bilemem ama yaptığı şey ilham verici olduğu kesin. Kardeşinin yaptığından çok daha büyük bir şeyi hedeflemiştir belki. Hezarfen Ahmet Çelebi'nin gökyüzüne bıraktığı selamı alıp biraz daha ileriye götürmekte olabilir. Bilemeyiz. Bildiğimiz şey ise ileriye hedeflediği ve başardığı.

Ülkemizde yıllar boyunca bilimkurgu adına bir şeyler yapıldı. İleriye götürme çabasını sırtlayan bir çok insan oldu. Onların emeklerinin boşa gitmemesini dilemek yerine bizler de elimizi taşın altına koymaya karar verdik. Niyetimiz tıpkı Lagari Hasan Çelebi gibi göğe yükselip ardımızda bıraktıklarımızı aydınlatmak.

Bu fanzinde bir çok konu üzerine öyküler, röportajlar okuyacaksınız.

Keyifle tüketin.

MEHMET FATİH BALKI

SATIRCI

Krase pasajından içeriye girdiğinde yoğun yeşil bir ışık gözlerini kamaştırdı. Soldaki ilk kapıyı açıp merdivenlerden indi. Son basamağa geldiğinde hafifçe ayağı kaydı, düşmemek için yan taraftaki duvara tutundu. Duvarın ısısı elini yakmıştı.

Önündeki geniş meydanın görünümü, yanıp sönen rengârenk ışıklar yüzünden sürekli değişiyordu. Kalabalığın arasından kendine yol açarak ağır ağır ilerledi. Müziğin ritmi beyninin derinliklerine işliyor, basın her vuruşunda beyin dokusunun bir kısmı sanki kafatasından fırlayıp çıkmak istermiş gibi yerinden fırlıyordu.

“Şu kranial trash’ı hiç sevemedim” diye düşündü. “Gençler bu müzikten ne anlıyor, bilmiyorum.”

Barın önüne geldiğinde bir an duraksadı. Hem işini bitirip gitmek istiyordu, hem de bir kadeh içkiye ihtiyacı vardı.

Barmenden koyu satir istedi. Barmen içkiyi hazırlarken bir yandan da bu yeni müşterisini süzüyordu. Kılığı buranın sürekli müşterilerine hiç benzermiyordu. Başının sağ tarafını kaplayan geniş yanık izi ilk bakışta insanın içini ürpertiordu.

Koyu satiri uzattı. Parayı peşin alıp kasaya koydu.

İçkisini bir dikişte bitirip hızlı adımlarla tuvaletlerin olduğu bölüme doğru ilerledi. Erkekler tuvaletinin kapısını açtığı anda buz gibi bir hava yüzüne çarptı.

Lavaboların yanında duran üç gence yaklaştı. “Elimde çok iyi kırılmış buz var” dedi. “İster misiniz?”

“Bir bakalım” dedi gençlerden biri.

Belindeki buz çantasını açıp soğuk kırıntıları uzattı. Buz kırıntısından küçük bir tanesini alıp ensesine yapıştırdı genç. “Fena değil” dedi. “Buna kaç para istiyorsun?”

Çantasındaki bütün kırılmış buzları satıp bir an önce buradan kurtulmak için pazarlığa razı oldu. Aslında, elindeki mal söylediği fiyattan çok daha fazla ederdi.

Hızlı adımlarla yürüyüp kalabalığın arasından geçti. Merdivenlerin başına geldiğinde başına korkunç bir ağrı saplandı. Sıcak duvara tutuna tutuna merdivenleri çıktı, kendini pasajdan dışarı attı.

Birden başındaki ağrının hafiflediğini hissetti. Yapay ortamlardaki yüksek volümlü ses, güçlü ışıklar ve havasızlık insanın kendine uyguladığı işkenceden başka bir şey değildi.

Derin bir nefes alıp ortamdaki püskürtme oksijeni içine çekti. Beyaz neonlar sayesinde her yer ıslık ıslık oldu. Alnında biriken ter damlacıklarını elinin tersiyle silip yürümeye başladı. Nedense koridorlar epey tenhaydı. Kırmızı satan birkaç işportacı çocuktan ve sağda solda yürüyen dört beş kişiden başka kimse görünmüyordu.

“Hava bugün her zamankinden daha sıcak” diye düşündü. “Kimse koridora çıkmaya cesaret edemiyor.”

Uyandığında, nedenini bilmediği bir sıkıntının içini kapladığını hissetti. Sinirli bir hareketle şakağındaki kabloyu çekip attı, monitörü kapattı. “Bugün yine aynı filmi seyredeceğiz” diye düşündü. Canı o pasaja gitmeyi hiç istemiyordu ama pasajda her zaman müşteri bulunuyordu ve kırılmış buzu çok çabuk elinden çıkartabiliyordu.

“Yine çok sıcak” diye düşündü. Koridoru görebilmek için perdeyi açtığında beyaz neonlar gözlerini kamaştırdı. Bugün de çok tenhaydı ortalık. Pencereyi açıp derin bir nefes aldı. Canı o pasaja gitmek istemiyordu.

Ne olursa olsun gitmeyecekti bugün.

Buz çantasını açıp iki üç parça kırık buzu alıp ensesine yapıştırdı. “Bugün epey zarar ediyorum” diye düşündü. Bir an duraksadıktan sonra kararlı bir hareketle çantadaki en büyük buz kırığını alıp ensesindeki diğer buzların yanına yapıştırdı.

Monitörü açıp karşısına çıkan sitelerde gezinmeye başladı. Kayra gezeninin kırmızı tülünü andıran çift eşeyli canlılarını görünce OK düğmesine bastı. “Değişik bir rüyaya ihtiyacım var” dedi yüksek sesle. Kabloyu şakağına yerleştirip uzandı. Uykuya dalarken hafif bir gülümseme belirdi yüzünde; kendini okyanusların üzerinde salınan kırmızı bir tül gibi hissediyordu.

Satıcı, büyük bir sarsıntıyla yatağından fırladı. Pencereden içeri güçlü bir sıcak hava dalgası girmişti. Elini bilinçsizce ensesine götürdü. Tüm buz parçacıkları erimişti. “Allah kahretsin” dedi. “En iyi mal hiçbir şey anlamadan ziyan oldu.”

Bir yandan giyinirken, göz ucuyla açık olan pencereden de koridora baktı. Koridorun başındaki bina yana yatmış, biraz ilerideki bir mağaza tama-

men çökmüştü. Yoğun bir toz bulutu kaplamıştı her yeri.

Monitörlerdeki tüm yayınlar durdurulmuş, kır saçlı bir adamın, heyecanlı bir ses tonuyla olan biteni açıkladığı acil yayın programı başlamıştı. “Sakin olun” diyordu adam. “Paniğe gerek yok. Bu beklenen bir şeydi!”

İki yüz yirmi yıl önceki büyük patlamanın etkisiyle oluşan artçı bir patlamaydı bu. Belli aralarla bu tür patlamalar olacaktı ve artçı patlamaların daha üç yüz-dört yüz yıl sürmesi bekleniyordu.

Asıl sorun, her patlamadan sonra sıcaklığın biraz daha artmasıydı. Gerçi yönetim biriminin sıcaklığa karşı önlem aldığı ve korkulacak bir şeyin olmadığı sürekli duyuruluyor ama nasıl bir önlem alındığını kimse bilmiyordu. Sıcaklık da her patlamadan sonra artıyordu.

“Merak etme” dedi Kırbaş. “Yakında senin gibi pis uyuşturucu tüccarlarının soyu tükenecek.”

Satıcı, sorgu odasındaki spotların ışığı altında nerdeyse birkaç dakikada kilolarca ter dökmüştü. Derisinin kurumaya başladığını hissediyordu. Ciğerlerindeki serbest sıvı seviyesi azaldığından nefes alması gittikçe zorlaşıyordu.

“Kimseye zarar vermek istemedim” dedi belli belirsiz bir sesle. “Sıcağa dayanabilmek için insanların ihtiyacı vardı kırılmış buza.”

Suratına inen yumruğun şiddetiyle oturduğu sandalyeyle birlikte arka-ya yuvarlandı. Yerden kalkmaya çalışıyordu ama beyninin gönderdiği impulslar kol ve bacaklarına ulaşamıyordu. “Susuzluktan motor sinirler de kurudu herhalde” diye düşünürken olduğu yere yığılıp kaldı.

Kendine geldiğinde ışık hızından biraz daha hızlı giden bir aracın içinde buldu kendini. Elleri kelepçeliydi. Yanındaki muhafız, uyandığını fark edince silahı üstüne doğrulttu. “Tamam” dedi Satıcı. “Sakin ol, elim kolum bağlı oturuyorum şurada.”

Gözleri aracın içinde küçük bir tur atıp Kırbaş’ı aradı. Yoktu. Derin bir nefes aldı. En azından olumlu bir şeydi bu. Çünkü hiçbir muhafız Kırbaş kadar acımasız olamazdı.

Araç durduğunda muhafız ayağa kalktı, silahın namlusuyla Satıcı’yı dütterek aşağı inmesini işaret etti.

Satıcı donup kalmıştı. Önündeki manzara, bugüne kadar gördüğü hiçbir koridora benzemiyordu. Yerler göz alabildiğine kahverengi bir maddeyle kaplıydı. Yukarıda mavi bir boşluk vardı ve alan düz değil, engebeliydi. Bazı yerlerde mavi boşluğa doğru yükselen geniş çıkıntılar vardı.

İleride, çevresinde bir sürü aracın bulunduğu piramit şeklinde gri bir bina yükseliyordu. Muhafız, silahın namlusuyla sırtına bir kez daha dokundu. Ne söylenmek istendiğini anlamıştı Satıcı. Ağır adımlarla binaya doğru ilerledi.

Binaya girdiklerinde mavi üniformalı iki muhafız Satıcı'yı alıp her tarafı beyaz fayanslarla kaplı geniş bir odaya götürdü. İçerisi dört bir yana koşuşturan beyaz önlüklü insanlarla doluydu. Odanın sağ tarafında, ön yüzü bilgisayar donanımıyla kaplı büyük metal bir cihaz vardı.

Satıcı'yı ameliyat masasına benzer bir yere yatırdılar. El ve ayak bilekleri otomatik kelepçelerle yatağa sabitlendiğinde soğuk terler dökmeye başladı. Kendini idam mahkûmu gibi hissediyordu.

Ne bir yargılama yapılmıştı, ne suçlu olup olmadığı araştırılmıştı. Evine yapılan baskından sonra apar topar Güvenlik Merkezi'ne götürülmüş, Kırbaş'ın hakaretlerine ve işkencelerine maruz kalmıştı. Sonra da bir araçla laboratuara benzeyen bu garip yere getirilmişti.

Yeşil elbiseler içinde, kurbağaya benzeyen, ağızları maskeyle kapalı üç kişi Satıcı'ya yaklaştı. Masanın yanındaki monitörü çalıştırdılar. Monitörün çalışmasıyla birlikte tavandaki matkaba benzeyen cihaz ağır ağır üzerine doğru inmeye başladı.

Başında korkunç bir ağrıya uyandı. Çevrede kimse yoktu. "Hemen kalkıp kaçmalıyım buradan" diye düşündü. Kalkmak gerçekten de bir düşünceydi ve hep öyle kalacaktı.

Vücudunun hiçbir yerini oynatamıyordu Satıcı. Bağırarak istedi ama sesi çıkmadı. Çığılığı yalnızca kendi beyinde yankılanıyor, dışarı yansımıyordu.

Aniden karşı duvardaki monitör açıldı. Son yaşadığı patlamadan sonra monitörde görünüp bilgi veren kır saçlı adam vardı karşısında.

Yine aynı heyecanlı ses tonuyla konuşuyordu. "İşlediğin suçlar için seni cezalandırmak, ruhunu ve bedenini yok ederek çürümeye bırakmak yerine, bir tür ödül sistemi geliştirdik... En azından ölümden kurtuldun. Sınırsız hareket-sizliğe kavuştun. Gezegeneimize yaptığın hizmetin ödülü olarak bu hayatı sana uygun gördük..."

"Ne hizmeti... Ne ödülü... Sen neden bahsediyorsun be adam, çıkarın beni buradan..." diye bağırmağa çalıştı Satıcı. Sesini yalnızca kendisi duyuyordu.

"Gezegeneimizin kurtuluşu için geliştirdiğimiz projeye dâhil olman senin için büyük bir onur. Eskiden beyinciğinde bulunan hipotalamus bezi bu gezegenin son kurtuluş umudu. Vücudunun ısı düzenleyicisi olan hipotalamus, şimdi gezegenin ısınıp soğuması için oluşturulan bir aygıtın en değerli parçası durumunda. Bu projeye yaptığın katkıdan dolayı seni kutluyoruz Satıcı... Masanda rahat uzan."

YANLIŞ MESLEK

Mutsuz Vatandaşlara Acil Müdahale Birimi'nin başındayım. Yıllar oldu. Önce stajyer, ardından uzman, son olarak da genel müdür sıfatıyla işte karşınızdayım. Emrimde toplam kırk personel çalışıyor. Yeni kadrolar açılması için bakanlığa ivedi notuyla defalarca dilekçe yazdım ama sözüm ona ödenek yokluğundan dolayı henüz olumlu, ümit verici bir yanıt alamadım. Her şeye para buluyorlar ama sıra bizim zavallı mutsuzlara gelince "Yok, taze bitti, artık siz de başınızın çaresine bakın, bağış mağış toplayın, ne bilelim, gerekirse kermes falan düzenleyin, incik boncuk satın, bir şekilde ayakta kalın." Şerefsizler... İnşallah günün birinde kendileri de bedbaht olur, mutsuzluktan sürüm sürüm sürünürler de, personel yetersizliğinden dolayı saatlerce ayakta sıra beklerler burada, ağlaya zırlaya kururlar kendileri de yakınları da... Neyse, sözümü kısmen geri alıyorum, yakınlarının sanki ne suçu var?

Kim gerçekten, samimi anlamda acı çekiyor, dert erbabı; kim öylesine, eğlen-ce olsun diye zirzop gibi çıkıp gelmiş, anında anlıyorum artık. Yılların deneyimi. Yok yere meşgul etmeyin ulan, diyorum öylelerine minicik birimimizi, zaten yeterli personel, uygun alet edevat yok, belki arkada bekleyen vatandaş canına ha kıydı ha kıyacak, belki ufak bir şişe arsenik saklıyor cebinde, belli mi olur, ne düşüncesiz adamlarsınız, burası dingonun ahırını mı!

Övünmek gibi olmasın da, hasta gördüğüm dönemde oldukça başarılıyım. Mutsuzluğunu yenemediğim çok az başvuru olurdu. Allem eder kalem eder, ağızlarından girip burunlarından çıkar, gerekirse taklitler, maskaralıklar yapar, son çare koltukaltlarından münasebetsizce gıdıklar, kıkır kıkır güldürürdüm enayileri; hatta kimisi sevincinden zıp zıp zıplar, sonra da sım sıkı boynuma sarılırdı. Aferin ulan derdim, demek ki isteyince ne de güzel oluyormuş, hadi şimdi git, dükkânın önünü kapama, batıracak mısın yoksa sen bizi kerata!

Kimi de, ağzıyla kuş tutsan azıcık bile avunamaz. Kendi karamsarlığını başkalarına da bulaştırmaya çalışır alçak... Kuşlar var, dersin pencerenin hemen ardında, gencecik, mis gibi de kokan ağaçlar, sen çığlık çığlığa dağılan bir ilkokul da mı görmedin hiç mübarek? Hortlak görmüş gibi korkuyla pencereden dışarıya bakarlar o zaman sabit sabit, Nereye bakıyorsun oğlum, ne oluyor, iyi misin? diye sorsan, doğru dürüst cevap bile alamazsın, in mi görüyorlar, cin mi anlayamazsın, öylelerini koğuş kısmında devamlı uyutmaya çalışıyoruz biz de, gerçi bu sefer de kâbus görüyor yeteneksizler...

Neden böyleler, doğrusu biraz bile anlayamıyorum. Kendim mutlu bir insanım çünkü oldum olası, hayatım boyunca mutsuzluk nedir bilmedim, hiç hissetmedim, aklım almıyor bu olguyu, kafamda bir yere oturtamıyorum ne yapsam. Aşırı mutluluk, bizi bazen mutsuz ve tedirgin ediyor hocam, ister istemez geri liyoruz, elimizde değil ki bu deseler, hadi neyse, gene bir derece, belki o zaman biraz anlar gibi olacağım, adam gibi bir teşhis koyabileceğim olasılıkla, ortak bir çözüm yolu bulmaya çalışacağız hastayla artık. Belki de bu pozisyon için dünyadaki en yanlış kişiyim. Sevincimden havalara uçuyorum arkadaş, yerli yersiz.

OLIVIER COIGNOUS

SELMA MINE

RÖPORTAJI

Öncelikle merhabalar,

MFB-Selma Mine yerli bilimkurgu için önemli bir isim. Selma Mine kimdir? Bugüne kadar neler yaptı? Bize kendinizi anlatır mısınız?

SM: Kişinin kendini anlatması kolay değildir; çünkü dönüp tarafsız bir gözle kendine bakamaz. Bu açıdan ilgilenenlerin

www.selmamine.tr.gg

www.x-bilinmeyen.org

sitelerine göz atmalarını; onların da yönlendirdiği diğer siteleri gözden geçirmelerini öneririm.

Yine de belki ana başlıklar şöyle özetlenebilir:

1).1973’de Milliyet yayınlarında yayınlanan ve 4 baskı yapıp 5000 satan ve halen de okurlarının sıkı sıkı sakladıkları veya sahaflarda aradıkları “Uzay Yolu” çocuk romanıyla, Türkiye’nin ilk kadın bilim kurgu romancısıdır.

2).Nisan 1976’da çıkardığı X-BİLİNMEYEN BİLİM-KURGU fanzini ile 300 civarında bilimkurgu severler amatör olarak ulaşmış; bir yıl sonra profesyonel olarak piyasaya çıkarmış; 1981 sonuna dek 64 sayı yayınlamış; 1989’da tekrar 6 sayılık fanzinle meraklılarının karşısına çıkmış bir bilimkurgu çılgınıdır. O sırada habereleştği kişi sayısı 3.500’ün üzerindeydi.

3).2006’da X-BİLİNMEYEN BİLİM-KURGU DERNEĞİ’nin Kurucu Başkanı ve halen aynı derneğin Genel Sekreteridir.

4).www.x-bilinmeyen.org, www.x-bilinmeyen.com, www.x-bilinmeyen.net sitelerinin kurucusu ve yöneticisidir.

5).Bilimkurgu adına çeşitli kurum, kuruluş ve gruplara verdiği konferans, seminer ve toplantıların metinlerini; yazdığı öyküleri ve bir kült halini alan “Unutulan Gezegen” dizisini kitaplaştırarak, derneğe bağış geliri karşılığı dağıtan bir yazardır.

6).2011’den beri “Naturel+Beyinden Bilince Yolculuk” Festivallerine dernek olarak katılarak hem 40 yıl önceki antika dergileri sergileyen, hem de bilim kurgunun parapsikoloji, zaman yolculuğu, geçmiş-gelecek ve yaratım konuları üzerine konuşmalar yapan; sohbetlerini mini kitapçıklar halinde derneğe bağış karşılığı dağıtan bir dernekçidir.

7).Halen “Yerli Bilim Kurgu Yükseliyor” e-dergisinde 1970-1990 arası filmleri ko-

nularına göre tanıtan, yorumlayan ve teknolojik gelişimi hicveden mini öyküler yazan bir gönüllüdür.

MFB-Ülkemizde bilimkurgu üzerine bir ilgi var. Bu durumun sebebi nedir? Sürekliliği var mıdır? Ya da sürekliliği için neler yapılmalı?

SM: Bilimkurgu, bilim ve teknoloji temel alınarak, bazen de kuramlardan yararlanılarak, zamana bağlanmadan yazılan eserlerdir. Ülkemiz ya da Doğu uygarlığı, semboller ve bunların yer aldığı masallar üzerine hareket eder; bu yüzden de fantastiğe yatkındır. Bilimkurguya ilgi azdır, fanteziye çoktur. Ayrıca ülkemizde çocuk eserleri olarak kabul görmüştür, Jules Verne klasikleri gibi... Gerçi bu, dünyada da böyle. Bakın Harry Potter dizisine, bakın Narnia günlüklerine... veya diğerlerine. Anlaşılır ve sevilir kılan yazarlar da, halkın heveslerine ve günün sosyal-siyasi-ekonomik durumuna göre hareket edenlerdir. Tabii büyük yayınevi, büyük yatırım ve büyük egemen gruplar var arkalarında.

MFB-Yerli bilimkurgu "alternatif tür" söyleminin dışına çıktı mı? Hala bu söylem geçerli midir?

SM: "Alternatif tür" derken?

MFB-Yani "Kaçış Edebiyatı".

SM: Bu deyim ilk önce kullanan ABD'li yazarların kendileridir. "Günün sosyal-siyasi-ekonomik durumu"ndan, sanal kişiler ve toplumlar yaratarak, "doğrudan anlatımdan kaçış edebiyatı" veya "dolaylı anlatım edebiyatı" diye açabiliriz. Zamanında pek çok şey, o dönemlerin edebi akımları olarak, semboller ve masallara yükleyerek anlatmışlardır. Süpürgesine binip uçan bir cadının, özel uçağını yöneten bir kadın pilottan veya uzay aracına binip giden bir kadın astronottan ne farkı vardır? Kristal küreye bakarak geçmişi veya geleceği yorumlayan kâhinlerden değil miyiz, TV karşısında? Üstelik istediğimiz kanalı çevirip ister haber, ister film, ister futbol veya reklam izleyebiliyoruz. Kaderleri bağlayan büyücüler ile bilgisayar oyunlarını oynayanlar çok mu farklı?

Geçmişin mitosları, bu konuda bulunmaz kaynaklardır. Yürüyen heykeller, ağızlarından ateş saçan ejderler, uçan kristal küreler, devlerle cücelerin savaşları... Sözelimi Gulliver'in öyküleri büyüklere yazılmıştır ama çocuklar içinmiş gibi görünür.

Özellikle II. Dünya Savaşı sonrası yazılan bilimkurgu öykü ve romanları veya çevrilen filmleri, dönemin sosyal ve düşünce yapısına göredir. «Animal Farm», «THX-1138», «Brave New World», «The Day of Triffids», «Fahrenheit 451», «Alphaville» gibi eserler, toplumsal yapıyı ve geleceği hicveden eserlerdir. Keza

Dünyalılar Batı Bloku, Dünya'ya saldıran uzaylılar da Doğu Bloku'dur. «Flash Gordon»daki Ming, Çinlidir. «Star Trek»teki Klingonlar, Romulanlar veya Khan yani Han da öyle...

Uzun lafın kısısı, yazarın söylemini suya sabuna dokunmadan anlatabilmesi demek, sanal kişiler, devletler, dünyalar ve semboller üreterek, anlatımını onlar üzerinden dile getirmesidir. Dolayısıyla savaş veya bir felaket sonucu, ülkelerinden başka ülkelere canları pahasına kaçanlar ile mahvolan dünyadan arkalarına bakmadan başka gezegenlere kaçanlar da bunun sembolik anlatımıdır.

Şu ara gözlediğim ama artık izlemekten bıktığım uzay savaşları, geçmişe gidip bu günü değiştirmeye çabalayan zaman yolculukları (ki parapsikolojide buna Atalara Yolculuk veya Geçmiş Temizlemek, denir), zaman paradoksları... bir zamanlar Alacakaranlık Kuşağı veya X-Dosyaları olarak adlandırılan dizilerin yeni versiyonları. Ya da şiddet, korku, intikam, yok oluşu içeren veya kıyameti ballandıra ballandıra anlatan eserler mi? Yapıcı, sorun çözücü, iyiye, doğruya, güzele ve bilgiye yönlendirici dışında olanlar kalsın, almayayım!

MFB-Ülkemizde bilimsel çalışmalar yıllardır sürekli üzerine toprak atılarak göz ardı ediliyor. Bilimkurgu bunu nasıl etkileyebilir?

SM: Bilimsel çalışmaların üstünün örtülmesi, Batı hayranlığıyla yetiştirilen kişilerin, kendilerini küçümsemeleri ve aşağılamaları ile ilgili. Bu fikri pompalayan da Batı düşüncesidir. Bir uçağımız düşürülür ve bir yığın kalburüstü bilginimiz ölür. Peşpeşe önemli bir proje üzerinde çalışan mühendisler öldürülür, üstü örtülür. Veya yaşamları, aileleri iftira ile itibarsızlaştırılarak devre dışı bırakılır... Bilim ve Teknoloji, Sanayi casusluğu... Ve de askeri casusluk...

Öte yandan Anadolu'muz pratik zekâlı insanlarla dolu: Artık parçalardan yeni araçlar üretenler, heykeller yapanlar, güncel kullanım eşyalarına dönüştürenler, çöplerden kitap toplayıp kütüphane yapanlar, gibi gibi..ama elit gruplar tarafından bunlara burun kıvrılır. Batıda da yeni icatlar, egemen gruplar tarafından kendi düzenlerinin bozulmaması için satın alınır ve kasaya kilitlenir. Bilimkurgu, pratik ve yaratıcı zekâ, farklı bakış açısı ister. Zamanın ruhunu yakalamak ister. Bunlar olmazsa, yazılan, çizilen unutulur gider.

MFB-Bugün tüketilen popüler dergilerin yerinde bir bilimkurgu dergisi görmek sanırım büyük bir çoğunluğu mutlu ederdi. Bilimkurgu dergileri veya yayımları istenilen yerlere neden gelemedi? X-BİLİNMEYEN, ATILGAN, ANTARES bunların şahane örnekleri fakat bugün devam etmelerini görmek isterdim.

SM: İstemek başka, eylemde olmak başka. Savaş oyunları; basit, hafif, bol resimli, az yazılı, parlak sayfalı, vitrin süsü olan popüler dergiler yanında;çirkin ka-

rikatürler, bel altı fıkralar, abuk-sabuk şakalarla kafayı bulan çoğunluğa ulaşılsa ne olur, ulaşılmasa ne olur?Üstelikbaşkalarını aşağılayarak alay etmek, kişisel zayıflıktır, bu da demin sözünü ettiğim kendimizi küçümsemek ve aşağılamak-tan ileri gelir ki, aslında kendini gizlice başkasını aşağılayarak yüceltmekde bir tür psikolojik bozukluktur. Çıldıırıp intihar eden veya eşini, çocuğunu, ailesini, akrabasını, arkadaşını öldüren bir toplumun psikolojik sorunlarını inceleyip öyküleştirmek desosyolojik bilimkurgu olur da kimse yaklaşıyor. Çünkü yü-zeysel bakmak en kolayı; derinine inme ve muhakeme yapma yeteneği kaybe-dilmiş durumda. Bu bile harika bir bilimkurgu eseri olurdu. Hem hiciv hem de komedi...

MFB-Geçmişte birçok bilimkurgu fanzini çıkmış. Şuan çıkan ise bildiğim kada-riyle yok. Fanzinler hakkında neler düşünüyorsunuz? Bilimkurguya katkısı var mıdır?

SM: Bu konuya,“Yerli Bilimkurgu Yükseliyor e-dergisi”nin Ekim 2017 sayısında derneğimizin başkanı Cem KILIÇ’ın yazısı size ışık tutacaktır. Orada, bu işe so-yunan arkadaşların nelerle karşılaştıklarına ve serzenişlerine de örnekler veril-miştir.

MFB-O halde, “Yerli” bilimkurguya başlayacaklar nasıl hareket etmeli? Bir yol haritası çizebilir misiniz?

SM: Saydığım koşullarda (konuyu bilmeyen) kim neyi yazacak? Ya da (okuma özürü bir toplumda) kim neyi nasıl okuyacak? Bunlar karşılıklı arz-talep me-selesidir. Yani bir konu işlenmeden önce karşılıklı bir altlığının olması gerekir. En azından yazanın, konu hakkında biraz bilgisi olmalıdır. Aksi halde, geçmişin zamanın masallarından öteye gidemez.

1).Bilimkurgu çalakalem yazılmaz, komedi bile olsa inandırıcı olmalıdır,
2).Dilin temiz, anlaşılır ve güzel tanımlar olması gerekir. Mesajlaşmayı bile ses-sizlere bağlamış, Türk Dil Kurallarını bilmeyen kişilerin yazıları geleceğe nasıl taşınacak, 50 ya da 100 yıl sonra nasıl okunup anlaşılacak? Belki de geçmişin çivi veya şekil yazılarını çözmeye çalışırken, bambaşka anlamlar yükleyecekler; bu da onların “Fantastik Gerçekçilik” akımları olacaktır, elbet.

3).Bu işe ilk girişen Hugo Gersback’ın ilk yazdıkları, çılgın bilim adamlarının dünyayı ele geçirme girişimleridir. Gençler ve çocuklar için yazılan eserlerde veya yapılan ABDfilmlerde cinsellik arka planda; platonik bir sevgi, bağlılık, ülke/dünya severlik ön plandadır. Fransız, İtalyan bilimkurgu eserlerinde ağırlık sekse kayar. İngiliz ajan James Bond romanları ve filmleri ise büyüklere bilim-kurgudur. İçki, kumar, seks, yeni araç ve silahlar ve de dünyayı ele geçirmeye

alışan her türlü sıvri zekli teşkilat...

Yol haritasına gelince, dönemin düşünce ve toplum yapısına göre hareket etmekte yarar vardır. Madem görsellik ve de gençlik için cep telefonu ve internet ön plandadır, bu durumda:

a).İnternette bir site açın, Ne yayınlıyacaksınız orada 20-25 gibi az sayfalı haf-talık veya on beş günlük... Yayınlar yapın ve her sayısında başka bir konuyu iş-leyin ki diğer site ve bloklardan farkınız olsun. Bu, haftanın/ayın/yılın ödüllü bilimkurgu filmi, tanıtımı/eleştirisi olabileceği gibi yerli/yabancı kısa öyküler de olabilir, bilimsel icatlar ya da astronomik keşifler de... Karikatür ve fıkralar da, hatta hatta müzik cıngılları... Hepsinin bir meraklısı vardır; maksat onlara ulaşa-bilmekte. Ancak güzel bir Türkçe ve estetik çok önemli...

b).Bu iş bireysel değildir, “Ben, sadece Ben” ile olmaz. “Biz Bilinci”nin yeri ve önemi büyüktür. Dolayısıyla birlikte yryeceğiniz kişilerin, en az sizin kadar bilimkurguyu sever olması gerekir. Çok hevesli görünüp adını duyurmak için her türlü çabayı gösteren kişiler her zaman devrededir. Dolayısıyla, herkes bir konuyu omuzlasın ve ondan sorumlu olsun.Yalnız kalırsanız, götüremezsiniz... Tek kişilik ordu olmaz.

c).Facebook’ta, Whatsapp’ta gruplar kurun, yönlendirmeler yapın, hatta başka site ve bloklarla linkler oluşturun... Yani kendi içinizde bir ağ kurun.

d).Yarışmalara gerek yok. Onları zaten yapanlar var, siz güzel çizimlere ve yazıla-ra yer verin. X-Bilinmeyen döneminde, bazen korku, bazen de fantastik öyküler yayınlar; bilimkurgu öyküleri ile karşılaştırır; neyin ne olduğunu görsel olarak önlerine koyardık. Bu gizli bilinlendirmedir.

e).Artık bu dönemde, basılı bir fanzinden yana değilim. İsteyen internetten in-dirir, parasını der, kendine bastırır. Üstelik basılı fanzin ile yüzlere, internet fanzini ile binlere ve de dünyanın her tarafına ulaşabilirsiniz. Hatta son sayfası-na, içindekilerin kkk özetlerini yabancı dilde koyabilirsiniz, şık olur.

Kolay gelsin. Başarılar dilerim.

MFB: Vakit ayırdığınız için biz teşekkür ederiz.

KARS OPERASYONU

Steambot uzun zamandır kimsenin üzerinde iz bırakmadığı zemine iniş yaparken epeyce toz kaldırdı. Pilot Mahmut'un keyfi dönüşte iyi bir temizlik yapmak zorunda kalacağı için kaçmıştı. Ekibin lideri Stimpi ise son derece heyecanlıydı. Az sonra keşfettiği artefaktı kendi gözleriyle görecekti. İslim Müzesi'nde arşivleme uzmanı olarak çalışan Stimpi yaptığı araştırmanın böylesi sarsıcı sonuçlar doğuracağını hayal dahi edememişti. Müzede bağlı olduğu amiri olayın önemini hemen farkına varmış, çeşitli entrikalarla Stimpi'nin keşfini kendine maletmeye çalışmıştı. Ancak müze müdürü Mustim, yanında çalışan insanları çok iyi tanıyan biriydi.

Yeni nesil insanlar modern islim teknolojisini kullanırken tarihi geçmişlerini unutmaya başlamıştı. Mustim bey işte bu boşluğu doldurmak için müzenin müdürlüğüne aday olduğunda kimse aklındakilerini bilmiyordu. Ancak çok geçmeden insanlar onu 'İslim Efsanesi' olarak adlandırmaya başlamıştı. Çünkü Mustim'in müzede sergilediği araçlar ve mekanizmalar büyük hayranlık uyandırıyor. Üstelik bunların hepsi çalışır haldeydi. Mustim özel olarak yaptığı haftalık sunumlarda meraklı insanların karşısında yeni sergilenen bir aracı anlatır, ardından da bronz çerçeve içindeki o büyülü kırmızı düğmeye basardı. Çalışması mümkün görünmeyen araç adeta canlanırdı. Pistonlarından damlayan su, buhar tahliye borularından çıkan süt beyazı buhar izleyenleri hayran bırakırdı. Mustim ağzı açık bir şekilde müzenin yeni eserine bakan insanları gördükçe doğru bir iş yaptığına bir kez daha emin olurdu.

Stimpi'nin buluşu halkın İslim Efsanesi Mustim'i dahi heyecanlandırmıştı. Getirdiği belgeleri ve fotoğrafları gören adamcağızın adeta kalbi duracak gibi olmuştu. Amiri ise olayın önemini pekiştirici birkaç söz söylemek istemiş, ancak Mustim onu çok sert bir şekilde susturmuştu. Görev kesinlikle Stimpi'nindi. Çünkü Mustim onda müzenin gelecek müdürünü görmekteydi.

Müze Dünya'ya yeni bir arkeolojik seyahat izni almış ve seyahat için dört kişilik bir ekip kurulmuştu. Stimpi'nin başkanlığındaki bu ekipte arkaik islim mekanizmaları uzmanı İslimbol, kameraman Cloud ve güvenlik sorumlusu, aynı zamanda pilot Mahmut bulunuyordu. Ekibin görevi Stimpi'nin keşfini teyid etmek, bulunan artefaktın durumunu tespit etmek ve müzeye taşınması imkanlarını araştırmaktı.

- Bay Stimpi, yerel halktan hala burada kalmayı seçenler var. Eğer onlardan biri karşımıza çıkarsa, müsaade edin önce ben konuşayım! – Steambotun tozlandığını artık unutmuş, güvenlikten sorumlu olduğunu hatırlamış olan Mahmut endişeli bir ses tonuyla söylemişti bunu.

- Elbette bay Mahmut. Ama işi artefaktı görmemizi engelleyecek bir hale getirmeyin lütfen.

- Oho, efendim siz benim kaba saba konuşmama bakmayın. Yerel halk bu dilden çok daha iyi anlar. Emin olun. Artefaktı göreceğiz.

- Umarım. Doğu yönünde birkaç yüz metre ilerlememiz gerekiyor. Ekip artefaktın durumunu tespit etmek için gerekli tüm ekipmanı sırtlandı. Pilot Mahmut steambotun kapısını kapadı ve eliyle 'hazırız, gidebiliriz!' diye işaret etti.

Kısa bir yürüyüşten sonra etrafı ahşap çitlerle çevrili bir alana vardılar. Stimpi sıcak havadan dolayı terleyen alnını silerken içeri girebilecekleri bir kapı olup olmadığına bakındı. Şanslıydılar. Çünkü hemen yakınlarında çok geniş kanatları olan bir kapı vardı. Oraya varınca çantasından çıkardığı bir fırça ile toprağı eşeledi. Fırçanın temizlediğı yerde üzeri pasla kaplanmış bir metal parçası göründü. Ekipteki diğer adamlar bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken doğrulup ayağı kalkan Stimpi keyiflenmişti.

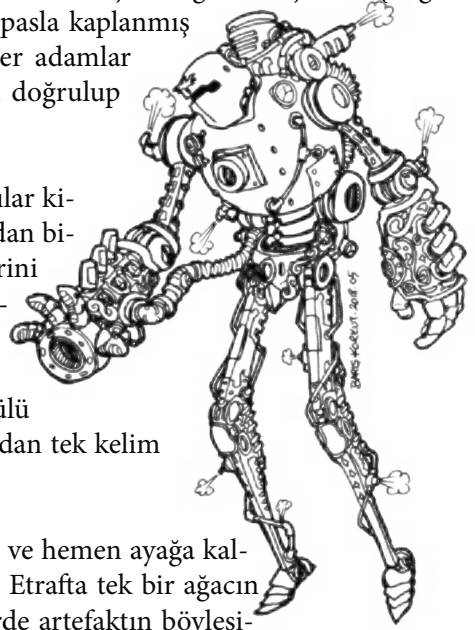
- Doğru yerdeyiz! Gidelim!
Terk edildiğı belli olan araziye açılan kapılar kilitli değildi. Stimpi ahşap kapı kanatlarından birini hafifçe iteledi, içeri girer girmez dizlerini üzerine çöktü. Karşısındaki manzara anlatılamayacak kadar güzeldi. O sırada aklını yitirmeyen sadece kameraman Cloud idi. Hemen kamerasını çıkarmış, bu büyülü anın kayıtlarını almaya başlamıştı. Ağzından tek kelime çıkan Mahmut oldu.

- Aman tanrım bu da ne böyle?
Stimpi bu sorunun üzerine kendine geldi ve hemen ayağı kalkarak artefakta doğru ilerlemeye başladı. Etrafta tek bir ağacın kalmadığı, çölleşmeye yüz tutmuş bu yerde artefaktın böylesine temiz kalmasına şaşırmıştı. Artefakt kapkaraydı, ancak diğer metal aksamı daha dün yağlanmış gibi pırıl pırıldı. Bu artefakla birilerinin ilgilendiğine işaret ediyordu.

- Mahmut bey, dikkatli olmamız gerekiyor. Burada yerel halktan birileri olmalı!

- Farkındayım bay Stimpi. O birisi dediğiniz bize doğru ilerliyor şimdi. Elinde gördüğüm ise çifteye çok benziyor.

- Mahmut bey, lütfen sakın olalım. Müsaade ederseniz onunla ben konuşacağım. Diyaloğumuza çifte ve stimrifle başlamak istemem. Mahmut elini stimrifin üzerine koymuş ancak Stimpi'nin sözlerinin doğru ol-

duğunu anladığını işaret edecek şekilde başını sallamıştı. Stimpi ağır ağır adımlar atarak kendisine yaklaşan yaşlı adama doğru ilerledi:

- Beyim, kusura bakmayın izinsiz içeri girdik. Ancak amacımız kötü değil. Bu artefakt hakkında konuşabilir miyiz? Belli ki ona siz bakıyorsunuz.
- Adam duraksamış, ilgiyle Stimpi'nin dediklerini dinlemişti ancak çiftiyi de elinden bırakmak niyetinde değildi.

- Neymiş? Neymiş? Sen güzelime nasıl böyle kötü bir kelime kullanırsın?
- Yok, yok yanlış anladınız. Ben de onun harika olduğu düşünüyorum. Müsaade ederseniz ne için geldiğimizi anlatabayım. Yok, konuşmaya niyetiniz yoksa, geldiğimiz gibi gideriz.

...

- İşte böyle, Mustim bey. O yaşlı adam gerçekten de artefaktın bakımını yapıyormuş. Yıllardır. Dedeleri gibi. Yaşayan bir efsane. Bu işin ustası. Tüm olumsuz şartlara rağmen artefakt çalışır haldeydi. Şimdi hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor hala. Ancak size rapor ettiğim gibi artefaktın müzeye verilmesine karşı çıktı. Ancak ben öldükten sonra diyor. Zaten ondan sonra bakacak kimse kalmayacaktı.

- Anlıyorum. Belki müzeye taşımamız mümkün olmayacak şimdi, ancak yine de birşeyler yapılabilir. - Mustim kameraman Cloud'un verdiği portatif oynatıcıda artefaktın nasıl çalıştığını izlerken çok memnun idi. Belki oraya ziyaret yapmamıza izin verir. Bu müze için de güzel bir yenilik olurdu. Düşünsenize önce teorik anlatım, ardından yarım saatlik Dünya'ya uçuş. Bir saat yerine artefakt incelemesi, belki bir öğle yemeği ve geri dönüş. Bu harika bir fikir. Stimpi görüşmeleri yapmak için yine oraya gitmen gerekecek.

- Büyük bir zevkle bay Mustim. O yaşlı adam çok hoşuma gitti. Adı Rıza.

- Mustim bey, ne olur söyler misiniz nedir bu artefakt! - Söze giren sorusuna bir türlü cevap alamamış olan pilot Mahmut idi. - Kaç kere sordum. Ancak arkadaşlar o kadar heyecanlıydılar ki benim orada olduğumu dahi unutmuş gibilerdi.

- Hah, hah, hah..., ilahi Mahmut beyciğim. Azıcık tarihe merak duysaydınız bunun ne olduğunu hemen anlardınız. Bu isim kültürünün gelişmesine katkıda bulunan en önemli araçtır. O zamanlar bu araca lokomotif deniyordu. Peşine takılan çok sayıdaki vagonlarda insan ve yük taşıyan bir araçtır bu. - İslim Efsanesi Mustim, Stimpi'ye dönerek sözlerine devam etti. - Stimpi, çok büyük bir iş başardınız. Bu harika bir olay. Artefaktımıza bir de isim bulmamız gerekecek.

- Buna gerek yok efendim. Rıza bey zaten ona bir isim koymuş. Hatta bu ismi kendi döverek yaptığı demir harflerle aracın üzerine de kaynaklamış.

- Neymiş adı?

- Kars.

EV SİZLER

“Su, bir gün çok değerlenecek.’ diyenler yanılıyorlar. Kendi çaplarında haklılar ama buna gerek kalmayacak çünkü ağaçları yok ederek katlettiğimiz yuvamız bize nefes alacak tek parça oksijen bırakmayacak.”

Bu, babamın ölmeden önce okuduğu son kitapta altını çizdiği bir cümleydi. Sürekli “Her zaman birileri geleceği görebiliyor, bizim yapmamız gereken ise onları bulmak.” derdi. Ne demek istediğini sadece ben değil, bu deliğe tıklmış herkes anlıyor sanırım. Buradan çok daha uzak bir galakside geçen hikâye olmasını tüm yaşayanlar ve ölenler dilerdi ama her şey burada geçti ve geçiyor.

Ben daha vitamin olmak için bir ağaç ararken, insanlık yaşamaktan çok daha fazla şey istiyordu. Her şeye sahip olmak, hükmetmek ve daha uzak gezegenlere ulaşmak; en büyük hedefleriydi. Sadece insanlara değil tüm varlıklara hükmetmeyi istemek nasıl bir aptallık, nasıl bir açgözlülük...

Her şey, yakınlardaki bir gezegene ilk maden ocağı kurulduğu zaman başladı. İnsanlar verilen maaşın fazlalığını duyunca hemen atladılar. Ucuz işçilik için kendinden başka insanları kullanmak. Dünyanın en büyük zenginliği bizlerdik; “İnsan”. Tüm tarih bunlarla dolu ama hâlâ öğrenememiştir. Her şey aile içindi, daha güzel bir yaşam için ama planlar yolunda gitmedi. Bir sonun başlangıcında ilk imzayı atanlar asla unutulmazlar. Şimdi, sonunu yaşayan bizler her yeni güne uyandığımızda isimlerini tek tek sayarak küfrediyoruz.

Kurulu olan enerji santralleri, uzaydan gelen hammaddeleri işlemek için yeterli değildi. Daha büyüklerini inşa ettiler ve binlercesini. Boyları bulutlara ulaşanına tanık olmuşluğum vardı. Sadece bizim kentimizde yüz yirmi altı binden fazla enerji santrali vardı. Koca Dünya, fabrikaya dönüştürüldü. Tabii ki ölümü de çok uzun sürmedi. Deprem, sel, heyelan gibi bir çok felaket gerçekleşmeye başladı. San Andreas ve Kuzey Anadolu fay hatları gibi fayların hareketlenmesi her şeyin sonunu getirdi. Enerji santrallerine yakın bölgelerde oluşan depremler yıkımlara ve patlamalara sebep oldu. Etrafa yayılan zehirli gazlar ve radyasyon bizi evimizden etmişti. İşverenlerimizin kaçabileceği kendi gezegenleri varken bizim gidecek tek yerimiz yine burasıydı. Enerji üretmek için yaptığımız santraller yuvamız oldu. Yayılan radyasyonun önüne geçilemedi. Yöneticiler çare bulmak için daha yüksek makamlara başvurdu, daha yüksek makamlar ise yuvalarında keyif çatan patronlara danışıyorlardı. Sonucun beklenemeyecek kadar geç geleceğini biliyorduk. Hava her geçen gün daha da zehirleniyor ve mas-

kesiz artık dışarıda nefes alamıyorduk. Santraller için inşa ettiğimiz soğutma kulelerini kurşunla kaplayıp üstünü kapattık. Geriye kalan tek şey, dışarıdaki oksijeni temizleyecek bir makine yapmaktı. O makineyi yapan ve beraberindekilerle yeniden yaşama umudu veren kişi babamdı. Umudun yürüyüşüne çıkana kadar beton ve çelikten oluşan bu kentin yöneticisi oldu. Umudun yürüyüşü iki şekilde yapılır. Bir: Ölmeye yakın insanların kent dışına atılması anlamına gelir. Ellerine bir telsiz verilir ve gidebildikleri yere kadar gördüklerini anlatması beklenir. İki: Kurallara uymazsanız elinize telsiz verilmez ve öylece gönderilirsiniz. Bu daha önce bir kere olmuş. Tüm bunlar, sonraki yöneticilere aktarılacak üzere babam tarafından bir deftere yazıldı.

Bugün babamın yazdığı defteri okuyabildiğim gün. Kentin yeni yöneticisi olduğumda babamın neler hissettiğini anlayacağımı düşünürdüm ama olmadı. Farklı olan bir şey yoktu. Daha az konuşuyor, daha çok çalışıyordum; seralarda, elektrik dairesinde ve oksijen temizleme makinesinde. Yapılacak her işte ben vardım. Yönetici de dahil olmak üzere umudun yürüyüşü dışında dışarı çıkmak yasaktı. Oksijen makinesinde iş için metal gökyüzüne her yaklaştığımda, merdivende kalan son on yedi basamak içimi titretiyordu.

Yöneticiliğe geçeli yirmi yedi yıl olmuş, her yıl benden daha çok şey götürmüştü. Babamdan ve diğer yöneticilerden kalan defterleri yalayıp yutmuştum. Babam gibi, her yönetici bir defter tutmuş ve dönemlerinde gelişmeleri kaydetmişti. Tekrar tekrar okuduğum şey ise 11. Yönetici döneminde kendi isteğiyle umudun yürüyüşüne çıkan kadın. Kadına telsiz verip göndermişler daha sonra ne yürüyüş üzerine ne de bu olay hakkında herhangi bir not düşülmemiş. Altına ertesi gün yapılan tamirat hakkında not düşülmüş ve başka günlerin notları ile devam edilmiş. Her okuduğumda sanki yazılanlar değişecekmiş gibi bir hevesle bakıyordum deftere.

Elektrik dairesinde oluşan arıza, bizi bir kaç gün mum ışığına mahkûm etti. Sadece gün içerisinde çalışma zorunluluğu olanlara mum ve gerekli kullanim talimatları verildi. Üç dört senede bir, nadiren olurdu elektrik kesintisi.

Elektrik dairesinde çalışırken mum ışığına dalmış olarak buldum kendimi, önce babamın defterini okuyarak yâd ettim onu daha sonra favori bölüme geçtim. 11. Yönetici'nin defteri. Mum ışığında harfleri seçmek zordu olabildiğince muma yaklaştım. Yıllardır okuduğum sayfalar yine aynıydı fakat kadının bahsedildiği sayfada ezikler daha belirgindi. Mum ışığından yaralanarak okumayı denedim fakat olmadı. Cebimden kalemi çıkardım ve ezik olan bölgeleri hafifçe karalamaya başladım. Başlarda anlamsız harfler ve birbirine bağlayamadığım kelimeler vardı ama hepsini bir araya getirince daha önce yazılıp silinmiş bir not ortaya çıktı.

“BURADA MAVİ GÖKYÜZÜ VAR”

OLIVIER COIGNOUX

MÜFİT ÖZDEŞ RÖPORTAJI

1) Merhabalar Müfit Özdeş Bey, öncelikle söyleşi davetimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. İlk olarak, okurlarımıza kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

Merhabalar Fatih Bey. Zor bir soru sordunuz aslında çünkü kendimi anlatmayı pek sevmem. 1943 yılında doğdum. İlkokuldan başlayarak bilimkurguya tutkunum. Bilimkurgu merakım Alkazar sinemasında gösterilen Baytekin (Flash Gordon) filmleriyle başlar. Gelen filmlerin hiçbirini kaçırmazdım. Byron Haskins'in H.G. Wells'in ünlü romanından 1954'de çevirdiği Dünyalar Savaşıyor adlı filmi görmek için her gün öğle seansında Lale sinemasına gidiyor, seanslar devamlı olduğu için akşama kadar çıkmayıp filmi tekrar tekrar izliyordum.

2) Bilimkurgu alanında ilk önce okumaya ve daha sonra yazmaya nasıl başladınız?

Okumaya 1954'de Çağlayan Yayınlarının ünlü Yeni Dünyalarda dizisiyle başladım. Bu diziden on kitap çıktı ve bitti. Sonra uzun yıllar açlık içinde yaşadım, İngilizce öğreninceye kadar. Beni çocuk yaşta dil öğrenmeye heveslendiren işte bu açlıktır. Yazmaya ise 1984'de, otuz yıllık bir fanlık döneminden sonra başladım.

3) Geçmişle günümüzü karşılaştırdığınızda, ülkemizde bilimkurgu edebiyatı ne durumda? Bir ilerlemeden söz edebilir miyiz?

Tek kelimeyle harika. İnsanımız bilimkurguyu giderek daha çok seviyor, okuyor ve izliyor. Edebiyat dünyasında bilimkurgu daha önce dışlanmış olduğu kapıları tekrar zorlamaya başladı.

4) Bilimkurgu neden yıllarca bir alt-kültür ve kaçış edebiyatı olarak nitelendirildi? Bugün bu önyargı aşıldı mı?

Bugün bile tek tük öyle düşünenler var. Eskiden ülkemizin aydınları, özellikle de ilerici ve halkçı olanlar, Stalin'in Kültür Bakanı Zhdanov tarafından dayatılan sosyalist gerçekçi akımdan etkileniyor ve bu yüzden bilimkurguya burun büküyorlardı. Neyse ki bu akım artık etkili değil. Dolayısıyla bu önyargı da aşılmış oldu. Aslında bilimkurguyu hayatın gerçeklerinden kaçmak için de kullanabilirsiniz, insan varoluşunun en derin sorunlarına neşter atmak için de. Edebiyatın diğer alanlarında olduğu gibi. Bilimkurguyu bu şekilde kategorize etmek yanlış.

5) Bilimkurgu okurlarına hangi yabancı bilimkurgu yazarlarını ve eserlerini önerirsiniz? Döne döne okuduğunuz, başucu kitaplarınız var mı? Yerli bilimkurgu edebiyatından kimleri takip ediyorsunuz ve hangi eserleri öneriyorsunuz?

Hemen 50 ya da 100 kişilik bir liste çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Okurun tabii kendi ağız tadına göre yapıtlar seçmesi gerekir. Bir kere mutlaka altın çağ denilen dönemin ustalarını okumalı. Ama bunun öncesinde Zamyatin'in Biz, Huxley'in Cesur Yeni Dünya ve Orwell'in 1984 adlı romanlarını unutmamalı. Altın çağın hemen bitiminde ise Ursula K. LeGuin, Philip K. Dick gibi isimler, William Gibson gibi cyberpunkçılar var. Ben hep yeni şeyler okumaya çalışırım, ama döne döne okumaktan kendimi alamadığım kitaplar da var. Örneğin Alfred Bester'den Kaplan! Kaplan!... Robert A. Heinlein'dan Yabancı Bir Ülkede Bir Yabancı. Ayrıca Fredric Brown ve Kurt Vonnegut gibi yazarların öykü ve romanlarını tekrar tekrar okurum ve asla gına gelmez. Ray Bradbury'nin kitaplarından biri hep başucumdadır, çünkü duygularımın pasını onunla alırım.

Yerli bilimkurgucu arkadaşlarımın hepsini izlemeye çalışırım. Ama üretim öyle boyutlara vardı ki artık çıkan her şeyi okumak mümkün değil. Ama aklıma şimdiden bazı isimler yerleşmiş durumda... Duayenimiz Selma Mine ya da daha gençlerden Selim Erdoğan, Tevfik Uyar, Levent Şenyürek, Ruhşen Doğan Narve Selin Arapkirli gibi... Okurlara özellikle Yeryüzü Müzesi gibi seçkileri öneririm.

6) Robotlar hep hayatımızı kolaylaştıran ve bizi daha ileriye götürecek buluşlar olarak sergileniyor. Her gün yeni bir teknoloji üzerine ekleniyor. Robotlar ekonomik olarak insanoğlundan çok daha makul duruyor. Gelecek zamanda alt sınıf işçi grubuna pek ihtiyaç duyulmayabilir. Bu durumun sonucunda insanoğlu nasıl bir yol izler?

Geleceğimizde yapay zekâ güdümünde tarım, sanayi ve hizmet robotları var. Bunun yanı sıra bilgi devrimi (yani bilginin özgürleşerek kamu malına dönüşmesi) toplumda sınıflaşmaya yol açan üretim ilişkilerini değiştirecek. Bilgi toplumunun sonu sınıfsız toplumdur. Sınıfsız toplum hiç beklemediğimiz bir yerden üstümüze üstümüze geliyor ve biz buna hiç hazırlıklı değiliz.

7) 1996 senesinde, Metis Bilimkurgu dizisinden çıkan "Son Tiryaki" öykü kitabınızın yeniden basımı yapılacak mı? En son, Bilimkurgu Kulübü'nün hazırladığı, İthaki Yayınları'ndan çıkan "Yeryüzü Müzesi" seçkinde bir öykünüzle yer aldınız. Yakın zamanda yeni kitaplar veya projeler var mı?

Henüz kesinleşmediği için bir şey söyleyemiyorum, ama Son Tiryaki'nin genişletilmiş 2. baskısının yolda olduğunu belki yakında müjdeleyebilirim. Bundan sonra da ömrüm yettikçe her yıl bir öykü kitabı çıkarmayı düşünüyorum.

Vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

SORU-CEVAP

Güner Kuban'a...

Laboratuarda ki ölüm sessizliğini, "Merhaba! Beni duyabiliyor musunuz?" diyerek Esra bozdu. Kan kırmızısı, ince dudaklarını mikrofondan uzaklaştırdı. İki meslektaşı, masalarının başından pür dikkat onu izliyordu. Bilgisayardan ilk başta yalnızca cızırtılar geldi. Sonra, metalik bir erkek sesi soruyu cevapladı: "Evet evet, duyabiliyorum ama siz kimsiniz?"

Rahat bir nefes alan doktor, "Ben Doktor Esra, Kriyojeni uzmanıyım. Sizi ölümden uyandırmış bulunmaktayız," deyip bilgisayar ekranına göz attı. Hastanın tüm yaşamsal değerleri istenen seviyedeydi. Her şey planlandığı gibi başlamıştı. "Göremiyorum! Neden hiçbir şey göremiyorum? Neredeyim doktor hanım? Neredesiniz? Işıkları açın!" Korku dolu ses, soğuk odada cınladı. Esra neler söyleyeceğini önceden çalışmıştı. Hastadan böylesi soruların geleceğini gayet iyi biliyordu. Biraz ezber, biraz doğaçlama yanıtladı:

"Lütfen, endişelenmeyin! Şu anda, Ettinger Laboratuvarı'ndasınız. Profesör Tim, Doktor Jose ve ben sizi bir araştırma için ölümden uyandırdık. Kaygı duyulacak bir durum yok. Emin ellerdesiniz... Hiçbir şey göremiyorsunuz; çünkü sadece beyniniz canlandırılmış durumda. Elimdeki kayıtlara göre, yirmi iki yıl önce geçirdiğiniz trafik kazası sonrasında yalnız beyniniz dondurulabilmiş. Şu anda beyninize bağlı bir bilgisayar ara yüzü sayesinde, bizimle iletişim kurmaktasınız."

Esra odanın tam ortasında yer alan, içi sıvı nitrojenle dolu kuvöze yaklaştı. Kuvözün içindeki beyne baktı. Prematüre bir bebek gibiydi. Savunmasız, çaresiz ve etrafında olup bitenlerden bihaber. "Dananın kuyruğu birazdan kopacak," dedi içinden.

Hasta, hiç durmadan konuşuyordu. Yıllar süren suskunluğun acısını çıkarıyor gibiydi: "Kaç yılındayız? Bedenime ne oldu? Ne zaman bir vücuda sahip olacağım? Eşim de uyandırıldı mı? Ya çocuklarım? Onlar sağ mı?.." Soru yağmuru altında kalan üç doktor birbirine baktı. Profesör Tim, Esra'ya bakarak dazlak kafasını hafifçe salladı. Esra'ya konuya girme vaktinin geldiğini ima ediyordu.

Esra, "Bütün sorularınız yanıtlanacak Hasan bey. Ama öncelikle size bir soru sormak istiyorum. Bu soruyu ciddiyetle yanıtlamanızı sizden rica ediyorum," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. "Peki, Esra Hanım. Sorduğum soruları görmezlikten gelmeyin ama. Daha sonra, benim de sorularımı yanıtlamanız şartıyla kabul ediyorum."

Simültane çeviri yapan kulaklıkları sayesinde Tim ve Jose, Türkçe edilen sohbeti rahatça takip edebiliyordu. Jose heyecandan yine parmaklarını çıltlatıyordu. Sohbetin soru-cevap kısmına gelmesini ikisi de dört gözle bekliyordu.

"Şüphemiz olmasın, tüm sorularınıza tek tek cevap vereceğim. Hazır mısınız? Sorum oldukça basit. İşte soruyorum: Ölüm anınız ile tekrar canlandırıldığınız şu an arasında, herhangi bir şey yaşadınız mı veya gördünüz mü?"

Odada çıt çıkmıyordu. Bilgisayardan uzun bir süre yanıt gelmedi. Esra endişe içinde Tim ve Jose'ye baktı. Profesörün olaya müdahale edip, ona yardım etmesini istiyordu; ama bu zahmetli işin altından tek başına kalkmak zorundaydı. Meslekte ilerlemesi için bu deneyden alınının akıyla çıkmalıydı. "Orada mısınız Hasan Bey?" diye sordu yüksek sesle. Kuvözün üstündeki ekranda bulunan tüm göstergeler yeşildi; beyinde hiçbir sıkıntı yoktu. Sorusunu tekrarladı.

Fazlasıyla uzayan sessizlik bir anda bozuldu: "Buradayım, sadece düşünüyordum. Bazı şeyleri hatırladım. Çok mühim şeyleri. İster istemez dalıp gitmişim. Kusuruma bakmayın."

Alnında biriken terleri beyaz önlüğünün koluyla silen Esra, "Cevabınız nedir?" diye sordu. Kalbi küt küt atıyordu. Buz gibi soğuk bir laboratuarda heyecandan terlemek ne kadar garip, diye düşünüyordu.

"Evet. Gördüm. Daha doğrusu, yaşadım demeliyim. Görmek eylemi yaşadıklarımı tam olarak karşılamıyor çünkü. Tıpkı, şu anki gibi hiçbir şey göremiyordum. Gözlerim yoktu. Ama hissediyordum; her şeyi tüm ayrıntılarıyla hissedebiliyordum. En küçük hücreme kadar. Olağanüstü bir deneyimdi. Havaya yükseliyordum. Sanki içi helyum dolu bir balonmuşum gibi göğe çıkıyordum. Hiç durmadan, hiçbir engele takılmadan. Yükseldikçe rahatlıyordum. Tüm dertlerim, sıkıntılarım, acılarım, pişmanlıklarım, keşkelerim yok oluyordu. Arımda bırakıyordum onları. Hafifliyordum. Uzay boşluğuna kadar çıktım sanırım. Uzay karanlığına girdim. Ne bir ses, ne bir görüntü. Sonsuz karanlık vardı. Sonra, çok ama çok muazzam bir varlık hissettim yakınımda. Bir mıknaş gibi beni kendine çekiyordu. Tarif edemeyeceğim kadar büyüktü, güçlüydü, sonsuzdu. O beni kabul etti. Tüm kötülüklerime, tüm yanlışlarıma, tüm yalanlarıma rağmen beni tertemiz koynuna aldı. Yalnız değildim. Koynunda benim gibi milyarlarca varlık vardı. O'nunla ve onlarla bir oldum. İşte o an, kendimi mükemmel hissettim. Hayatımda ilk kez kendimi tamamlanmış gibi hissettim. İnanılmazdı. Cennet dedikleri yer, orası olmalıydı. O bana durmadan fısıldıyordu. Bir kadın sesiydi. Evet, bir anneydi. Ancak bir annenin sesi bir insanı bu kadar rahatlatılabilir. Bana şefkat dolu, tatlı sesiyle bir şeyler söylüyordu. Ninni söylüyordu sanki..."

Esra'nın yüzü kireç gibi olmuştu. Ağzından sözcükler zorlukla çıktı: "Ne dedi size? O varlık size neler söyledi?" Esra, Jose ve Tim nefeslerini tutmuştu. Birazdan hastanın vereceği cevap araştırma için altın değerindeydi.

"Hepsi geçti, sakın üzülme, dedi. Her şey geride kaldı. Uyu, dedi sonra. Gündendesin, kollarımdasın, dedi. Dünyada yaşadıkların dünyada kaldı, dedi. Seni affediyorum, dedi. Tüm yaptıkların ve tüm yapmadıkların için. Ve ben uyudum. Hayatımın en huzurlu uykusunu çekiyordum ta ki siz uyandırana kadar. Beni neden uyandırdınız? Ben orada çok mutluydum. O'nunla bir olmaktan sonsuz keyif alıyordum. Oraya geri dönmek istiyorum. Lütfen beni..."

Önündeki bilgisayardan hastanın sesini kısıp Profesör, "Deney burada sona ermiştir arkadaşlar. Tekrar dondurma işlemini başlatabilirsin Jose," dedi. Jose'nin parmakları klavyeyi dövmeye başladı. Beyin, tekrar kademeli olarak -196 santigrat dereceye getirilerek dondurulacaktı. Bu işlem sırasında Esra, kuvöze dik-katli bir şekilde kriyo-koruyucu sıvı verecekti. Böylece, beyin hücrelerindeki suyun buzlaşması engellenecek, gelecekte tekrar uyandırılması mümkün olacaktı.

*

Yarım saat sonra üçlü, laboratuardan beş dakikalık yürüyüş mesafesinde olan, ikinci kattaki küçük bir toplantı salonundaydılar. Araştırmaları için otuz dakika önce yaptıkları ikinci deneyi tartışıyorlardı. Bir yandan da önlerindeki filtre kahveleri içiyorlardı. "Çok garip," dedi Profesör. Uzun, kıvrık sakalını kaşıyordu. Önündeki tableten, hastanın söylediklerinin İngilizce dökümünü tekrar gözden geçiriyordu: "Geçen hafta uyandırdığımız hasta da aynı soruya karşılık, aşağı yukarı aynı şeyleri söylemişti. Ölümünden sonra göğsü yükselme, yüce bir varlıkla bir olma, o varlığın bir anne olması ve ona söyledikleri..."

Profesörün ve öğrencisi olan iki doktorun altı ay önce başlattığı araştırma, ölümünden sonra hayatın olup olmadığına dairdi. Kriyoji alanında çalışan üçlü, gelecekte uyandırılmak üzere dondurulmuş kişileri hayata döndürerek, bu soruya yanıt arıyorlardı.

"Uyandırdığımız önceki hastamız Isaac, Amerikalı bir Yahudi'ydi. Hasan ise bir Müslüman. İkisinin de diğer dünyaya ilişkin aynı soruya tıpa tıp aynı cevabı vermesi insanı korkutuyor. Acaba üç büyük din Tanrı konusunda yanılıyor mu? Tüm bunların bir açıklaması olmalı, değil mi Profesör?" diye sordu Jose. Bir yandan, boynundaki altın haçla uğraşıyordu. Duyduğu endişe yüzünden okunuyordu.

Esra araya girmek zorunda kaldı: "Ama şunu unutmayalım, Hasan resmi kayıtlarda Müslüman olarak gözüke de, hayattayken doldurduğu Kriyojeni başvuru anketinde bir agnostik olduğunu açıkça belirtiyordu. Yani yaşarken Hasan'ın bir tanrısı yoktu ve ölümünden sonra yaşam olduğuna dair sabit bir fikre saplı değildi. Buna rağmen, tek tanrı inancına sahip biriyle aynı şeyleri söylemesi daha da şaşırtıcı değil mi?"

Kafasını sallayan Profesör, "Şunu aklımızdan çıkarmayalım arkadaşlar: İlk canlandırdığımız on iki hastadan sadece üçü, bilincine tekrar kavuşabildi. Bu üç kişiden ikincisi, bilinci yerinde olsa da sorularımızı cevapsız bıraktı. Kısacası, araştırma kapsamında şu ana kadar yalnızca iki hastadan cevap alabildik. Daha fazla örneğe ihtiyacımız var. İki kişinin benzer şeyler söylemesi, rastlantı da olabilir. Kesin sonuçlara varabilmek için, daha fazla hastayı başarılı bir şekilde uyandırmalıyız. Eğer cevap verecek olan üçüncü hasta da aynı şeyleri söylerse, işte o zaman işler değişmeye başlar," dedi.

Yaramaz bir çocuk gibi gülümsüyordu. "Haftaya bir Hindu hasta uyandıracağız. Onun söyleyeceklerini şimdiden çok merak ediyorum," diye ekledi.

G-09-XFAH8

"Çekilsene lan yolumdan!" Bir yumruk. Karşılığında bir tekme. Can havliyle gırtlığını sıkma. Bir yumruk daha. Saçını çekme. Isırma. Kafa atma. Küfür etme. Daha fazla zarar verebilmek için en yakındaki kesici nesneyi kullanma. Robotlardan bir tanesinin gelmesiyle bu kavganın da son bulması.

İnsanların artık birbirine tahammülünün kalmadığı bu dönemde G-09-XFAH8'in projesi suya düşecek gibi duruyordu. Uzun zamandır robotlar dünyayı insanlar gibi algılayabiliyor, kendi varlıklarını onaylayabiliyor, hareket ediyor, çalışıyor fakat bir türlü istedikleri nizami hayata ulaşamıyorlardı. Üstelik insanların hissettikleri hiçbir duyguya da sahip değildiler.

G-09-XFAH8, insan davranışlarının bu duygulara bağımlı olduğunu fark ettiğinden beridir, insanları düzenli bir hayata sevk etme projesi üzerinde çalışıyordu. Ne var ki insanlar karşı karşıya geldiklerinde sürekli olarak birbirlerine zarar vermeye çalışıyordu ve G-09-XFAH8'in belleğinde kayıtlı olan o güzel hislerin hiçbiri açığa çıkmıyordu. İnsan denen bu varlıklar, kendi sonlarını getirdiklerini göremiyorlar mıydı?

G-09-XFAH8, kendi inorganik işlemcisini organik bir yapıya getirme kararı aldı. Bir insan bedeni üretmek için istediği tüm elementlere sahipti. Çalışmalarına hız katacakken büyük bir sorunla karşılaştı. Tüm veriler işlenerek bir beden oluşturulsa dahi, o bedeni sürece, sorun çıkarmayacak ve ütöpik bir dünya sunacak program yazmasını beceremeyecekti. Çünkü bu organik robotlara (insanlara) daha önceden de program yüklemişti ve beyinde salgılanan bazı hormonlar sebebiyle kontrol programın değil, rastlantısallığın eline geçmişti. İnsan üretmek kolay ama yönetmek oldukça zordu.

"Robotlara güvenmiyorlar. Onlar gibi olmalıyız ve bir arada durmayı, yardımlaşmayı, güzel hisler yaşayarak bir ömür tüketmeyi sağlamalıyız."

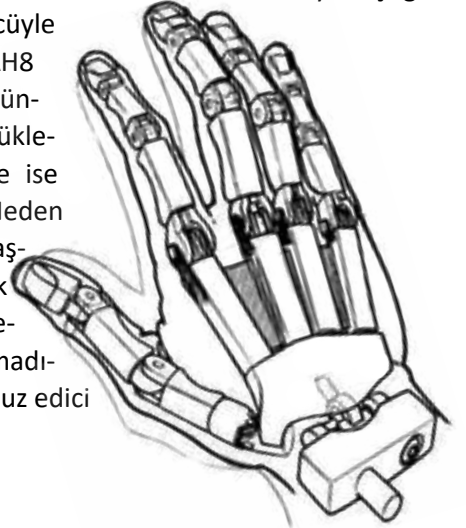
G-09-XFAH8 her zamanki gibi yine kendisiyle konuşmaya başlamıştı. Her şeye anlam verebilen ve çözüm üretebilen programı, bu konuşmalara bir çare getiremiyordu. Sanki işletim sisteminin içerisinde iki, üç, belki dört ve belki de çok daha fazla sayıda program daha vardı. G-09-XFAH8 bu programlardan

hangisinin kendisi olduğunu çözümleyemiyordu ve bazen belki de hiçbirinin kendisi olmadığına inanıyordu. Bu kadar çok ihtimalle sahip olduğu metalik bedenden kurtulmak için insanlara yardım etme bahanesini kullandığını düşünüyordu. Belki de öyleydi. Ancak bunu kesinlikle yapacaktı.

Şimdi, G-09-XFAH8'in karşısında iki tane insan bedeni bulunmakta, tamamen kendi üretimi. Biri kadın ve biri erkek. Program aktarımını gerçekleştirmek için gerekli tüm ekipmanlar hazır durumda. G-09-XFAH8 artık insan olmak üzere. Çok az kaldı. Bir kadın ve bir erkek bedenine aynı düzeneği kurmasının sebebi de program aktarımının hangi beyin türünde gerçekleşeceğini tam olarak bilmemesi. İki cinsin de üretiminde kullanılan malzemeler aynı ama işletim sistemleri oldukça farklı. Tuşa bastı. Aktarım gerçekleştirildi.

Serçe parmak, aktif edildi. Artık bu bedende hareket söz konusu. Sonra diğer parmaklar. Yirmi adet. Gayet güzel. Kol, aktif edildi. İyi gidiyor. Programım bu bedene uyumlu. Bacaklar, aktif hâlde. Saç, erişim izni yok. Nasıl ya? Saçlarımı istediğimde uzatıp, istediğimde kısaltamayacak mıyım? Boyun, aktif edildi. Ağız, aktif durumda. Çenemi hissedebiliyorum, mükemmel bir şey bu. Kalp, erişim izni yok. Bu ne lan? Kan pompalıyor orası, nasıl erişim izni yok? Kulak, aktif edildi. Ah, yine bu iğrenç sesler. Eskiden de aynısını duyardım... Gözler, aktif edildi. Artık görebiliyorum!

G-09-XFAH8'in programı sahip olduğu erkek bedenine tam uyumlulukla yüklendikten sonra ilk işi ayağa kalkmak oldu. Yanındaki çıplak kadın bedenini görünce duraksadı. Direkt olarak üreme isteği canlandı. Madem bu hisler daha bakmakla bile canlanıyor, neden insanlar birbirinden uzakta yaşayarak her fırsatta birbirlerine zarar veriyor; bir anlamveremedi. Kadına yaklaştığı anda kadın gözlerini aniden açtı ve var gücüyle G-09-XFAH8'i geriye doğru itti. G-09-XFAH8 bu esnada iki şey hissetti. Birincisi korku; çünkü o kadına daha önceden bir program yüklememişti. Kendisi de bulunduğu bedende ise karşısındaki kimdi? İkincisi ise utanma. Neden olduğunu bilmediği hâlde o kadına yaklaşmanın kendisini kötü hissettirdiğini fark etti. Daha önceden tanışmadığı, bilgi alışverişi yapmadığı ve hiçbir paylaşımda bulunmadığı bu kadına yaklaşmak ne kadar da huzursuz edici bir histi... Geri çekildi.

Kadın da ayağa kalktı ve G-09-XFAH8'e doğru giderek sağlam bir tokat attı. "Ne bok olduğunu herkes biliyor!" diye bağırdı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve kadının gözlerine odaklanan G-09-XFAH8 de ağlamak üzere olduğunu fark etti. Kadın gitti. G-09-XFAH8 bir müddet daha o odada kaldı.

Eski metalik bedenine bakan G-09-XFAH8, bir geri dönüş yolu aradı. Yoktu. Bütün bilgi birikimi uçup gitmişti. Hiçbir klasöre, hiçbir yardımcı programa ya da ek alanlara ulaşamıyordu. Ne rezil bir sistemdi bu insandaki. Bilgiyi kendi hafızasında tutamıyordu. G-09-XFAH8 çaresiz hissetmeye başladı.

"İnsan ilişkilerini düzeltmek için yardımcı programa ihtiyacın yok. Bunu başarabilirsin!"

Hassiktir, yine bu ses. Aynı beynin içinde benim gibi konuşan ama ben olmadığını düşündüğüm ikinci programın sesi... Kurtuluş yok mu bu sestten?

Şimdi de nefreti hisseden G-09-XFAH8, hızlıca ayaklandı ve sokağa çıktı. Pek kalabalık sayılmazdı ama normal günlere oranla daha fazla insan olduğu söylenebilirdi. Artık bedeninin pek de dayanıklı olmadığını bilen G-09-XFAH8, dikkatli hareket etmeliydi. Tek bir kurşun beynini paramparça edebilir ve onu yok edebilirdi. Henüz iki adım atamamışken başka bir erkek cinsi insan ona çarptı.

"Çekilsene lan yolumdan!"

"Kusuruma bakmayın, bir şey düşünüyordum..."

"Ne yani, biz düşünemiyor muyuz?"

"Öyle demek istemedim. Merhaba, ben G-09-XFAH8. Bu bedeni yeni kullanmaya başladım."

"Öyle mi? He, amına koyayım. Ben de Cindrella, G 9'lu isme sahip bir deliyi arıyordum!"

Adam öyle sert bir yumruk attı ki G-09-XFAH8'in burnu kırıldı. Tek bir güzel kokuyu bile deneyimleyememiş burnunu. G-09-XFAH8 öfkesine yenik düşerek adama bir tekme attı. Adam ise onun gırtlığına yapıştı. Küfürler havada uçuştı. Etrafında kesici bir alet olsaydı adamın boğazını kesecekti.

Derken, soğuk metalik bir el G-09-XFAH8'in ensesinden tuttu. Bu sert kavgayı ayırdı. Robot, adama gitmesini söylerken G-09-XFAH8 ağlamaya başladı. Robotun etiketine bakılacak olursa G-09-XFAH8 kendisine yakalanmıştı.

2,20
2,20
2,10
2,00
1,90
1,80
1,70
1,60
1,50
1,40
1,30
1,20
1,10
1,00

RÜYA

2,20
2,20
2,10
2,00
1,90
1,80
1,70
1,60
1,50
1,40
1,30
1,20
1,10
1,00

BEKÇİSİ

Bütüris Cumhuriyeti Emniyet ve Huzur Vekaleti'nin 6 no'lu ek binasının önünde, çalışanlar ufak bir kuyruk oluşturmuştu. Bugün ayın son günüydü. Maaşlar ödenmeden bir gün önce yapılan, rutin kontrollerden biri devam ediyordu. Kart basıldığında iki yana açılan küçük kapılarla geçilen turnike, ardından herkesin arasından geçmek zorunda olduğu metal detektörleri ve onun da ardında küçük bir kürsü, kürsünün başında 6 no'lu ek binanın güvenlik şefi, malulen emekli asker ve Sonova savaşı gazilerinden Kolağası Malik.

Güvenlik şefi, çalışanların 7 gün 24 saat gündüzleri takmak ve geceleri başuçlarında bulundurmamak zorunda oldukları çipli bakanlık rozetlerini -aynı zamanda kimlik belgeleri - önündeki küçük bilgisayara yerleştiriyordu. Tam elindeki rozeti yerleştirecekti ki, kapıdan gelen tok topuk seslerine kulağını kabarttı. Gelen, Daire Başkanı yardımcılarında Adnan Beydi. 1.90'a varan boyu, ince bacaklarının üzerine sonradan yapıştırılmış gibi duran garip göbeği ile hem heybetli, hem de komik bir görüntüsü vardı.

"Ooo, amirim, hoş geldiniz. Hemen alayım rozetinizi, sizin kontrolü halledelim."

"Sağ ol, Malik ya. Benim çok işim var. Şimdi devletin hakkı üzerime geçmesin."

Adnan Beyin sözleri, önlerine geçiverdiği çalışanlar kuyruğunu belli belirsiz dalgalandırdı. Adnan Bey bundan rahatsız olmuş olacak ki, konuyu değiştirdi:

"Hâlâ, hain ve nankör yakalanıyor mu bu rüya kontrollerinden?"

"Eskisi kadar sık olmasa da yakalanıyor, amirim. Neticede ne bilinçaltınızdan kaçabilirsiniz, ne de rejimin kutlu bekçilerinden. "

Rüya Bekçisi rozetleri kazayla ortaya çıkmıştı. Feniyyat ve Harp Vekaleti'nin araştırmacıları, rejimin köprüler, barajlar, yollar ve sosyal yardımlar gibi icraatlarını tanıttığı kısa filmler için kutlu rejimin kullarından güvenilir bir geri bildirim almaya çalışıyorlardı. Çünkü öngösterimde herkes, her filme tam puan verdiği için başarısız olanları elemek imkânsızlaşmıştı. Araştırmacılar belli bir kalibrasyondan sonra, doğrudan Beyin dalgalarına bakmayı denediler. Bu deneylerde bazı deneklerin sonuçları çok temiz çıkmıştı. Bu kulların gösterim esnasında uyuyakaldıkları anlaşıncı, algoritmanın iyileştirilmesi ile 'Rüya Bekçisi' programı ortaya çıkmış oldu. Tabii, gösterim esnasında uyuyan kullar ayrıca cezalandırıldı. Bu arada, yurt dışında yaşayan bazı muhalifler ve hainler, Rüya Bekçisi'nin bilimsel temellere dayanmadığına, uygulamanın ve kalibrasyonun çok fazla rasgelelik içerdiğini iddia etseler de bunun, Rüya Bekçisi'nin yakaladığı yüz binlere herhangi bir faydası yoktu.

Adnan Bey, kendisini Rüya Bekçisi'ne karşı rahat hissediyor olacak ki, konuya devam etti:

“Bunca yıldır bu kontrolleri yapıyoruz, bu vakte kadar yakalanmayan varsa, onlar sağlam haindir be Malik! Biraz zor yakalanır bundan sonra. “

“O hiç belli olmaz be amirim. İşte sizin sonuçlar çıktı. Ooo, bu ay yine kaç kere memlekete gitmişsiniz. Bir pastırma getirmediğiniz bize. ”diyerek gevrek gevrek güldü.

“Oğlum et mi var ki pastırma olsun.” istemsiz olarak sesini alçaltmıştı Adnan Bey. “İşin bitince gel ama çemenli mantar var. Kahvaltı ederiz.”

“Sizin sonuç tamam, rüyalar temiz.”

Adnan Bey, üzerine dikilmiş gözlerin ağırlığına dayanamadı. Malik'in sözlerini bitirmesini bile beklemeden aceleyle merdivenlere yöneldi.

Malik “Sıradaki” demek için ağzını açmıştı ki başı sımsıkı kapalı, ince, kısa boylu bir kız önünde belirmişti. İkinci katta, iç emniyette dijital muhteviyat kontrolü yapan kızlardan biriydi. Adını çıkaramamıştı.

“Alayım, efendim rozetinizi.”

Bilgisayara takılan rozetin analizini beklerken, bilgisayar ekranından kızın adının Kübra olduğunu görmüştü.

“Kübra Hanım, bir sarınız var. Hımm, bakayım, iffetsizlik. Bekâr olmanıza rağmen, rüyanızda üç erkeği öpmüşsünüz.”

Kübra'nın kıpkırmızı olan suratına bakmadı bile Malik.

“Gerçi ikisi kardeşiniz, biri de babanızmış. Hem de yanaktan öpmüşsünüz.” dedi Malik sırtarak.

“Ama program sarı bayrak verdi. Afiyet ve Saadet Vekâleti'ne gitmeniz gerekiyor. Öğle yemeğinden sonra araç kalkacak. Lütfen, geç kalmayın. Muhtemelen sizi izdivaç için eşleştirme programına alacaklar.”

Kübra, bakışlarını ayaklarının ucuna dikmişti. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Malik'in uzattığı rozeti almak için elini uzattığında, Malik aniden rozeti geri çekti.

“Davetiyetimi isterim, haa!”

Kübra, Malik'in tekrar uzattığı rozetini aldı ve gözlerindeki yaşlarla merdivenlere doğru atıldı.

Malik attığı gevrek kahkahadan sonra, umursamaz bir tavırla “Sıradaki” dedi. Kübra'dan sonraki 12 kişide hiçbir sorun çıkmadı. Emniyet ve Huzur Vekaleti çalışanları, Kutlu Başkan'dan ve onun yönetim tarzından memnunnardı. Rejim muhaliflerinin, yani hainlerin aksine, bitmek bilmeyen Sonova Savaşı'nın sefalet ve fakirlik getirdiğini düşünmüyorlardı. Ya da tam muhalif olmasa da her şeyin kötüye gittiğini düşünen “nankörlerden” değillerdi.

Ama kuyruğun bitmesine sadece üç kişi kala bilgisayar kırmızı bayrak vermişti. Ecnebilerin vaktiyle “Big Data Mining” dedikleri, ilgili ilgisiz pek çok veriyi bira-

raya getirerek onlardan sonuçlar çıkaran analizci çocuklardan Emrah'a kalkmıştı kırmızı bayrak. Gerilen Malik, analizin bitmesini beklerken Emrah'a sordu: "N`oluyor, hocam?"

"Bilmiyorum ki. Bende bir fark yok aslında, ama bu aralar çok çalıştırıyorlar. Herkesi sürekli otomatik olarak analiz edecek dev bir algoritma yazmaya çalışıyoruz. İnsanlar arasında gizli bağlantıları ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Açık kanalları kullanmadan haberleşen, buluşan hainler, nankörler var mı yok mu diye? Ama çok fazla parametre var, ihtimallerin sayısı çok fazla."

Ekranda analiz bitmişti.

"Hocam, senin kırmızı bayrak korkuttu bizi, ama o kadar kötü değil. Rüya sayında çok fazla artış var. Yoğun strese bağlı kişilik bozukluğu gelişebilirmiş. Hiç böylesini görmemiştim. Hainlerde genelde eksik ve bozuk rüya dosyası hatası çok yaygın çıkar. Bilinçaltına hakim olamayız diye rozeti başka odaya veya başkasının başucuna koyarlar. Senin de Afiyet ve Saadet Vekâleti`ne gitmen gerekecek. Merak etme. Bu öğlene randevun çıktı. Al şu kâğıdı. Araç kalkarken burada ol. " Malik, Emrah`ın arkasından üzgün bir tavırla baktı. Önüne gelen, sıradaki çalışanın rozetini alırken kısık sesle:

"O vekâlete kırmızı bayrakla giden kolay çıkamaz ama hayırlısı. Kapatırlar bunu, hocam."

Çalışan, hiç sesini çıkarmadan başını salladı. Ulu orta laf etmeye gelmezdi. Yerin kulağı vardı.

Diğer iki kişide de sorun çıkmayınca Malik`in işi neredeyse bitmişti. Önündeki listede rüya kontrolünden geçmemiş bir tek kendisi kalmıştı. Rozetini bilgisayara yerleştirirken, önündeki bilgisayara bağlanan cihazın güç kablosunu çıkartıp taktı. Cihaz kendini sıfırlayıp, tekrar bağlantı kurulana kadar yaklaşık 30 saniyesi vardı, ama işini 20 saniye içinde bitirmeliydi.

Bilgisayar ekranı kırmızı bayraklarla dolmuştu. Çoğunun karşısında `Hatalı veya bozuk dosya` hatası vardı. Hemen, Adnan Beyin rozetine yüklediği diğer çalışanların dönüştürülmüş rüya dosyalarını kendi rozetine yükledi. Geceleri kedisıyla beraber uyuyan rozetini bilgisayara çıkarıp taktı. O esnada Adnan Beyin rozetindeki fazla dosyaları da temizledi.

Bağlantı geri geldiğinde, dosyası sadece yeşil bayraklarla doluydu. Nefretini dile getirebildiği tek canlı, kedisı Başkan, gözlerinin önüne geldi. Bir an çehresi yumuşadı, şefkate benzer ışıklar dolandı yüzünde; ama sadece bir an. Ne demişti Adnan Bey: "Bu vakte kadar yakalanmayan varsa onlar sağlam haindir." Yok ondan sonra. Çemenli mantar var kahvaltı ederiz, demişti. Malik hayattan çaldığı bir ayı, ziyan etmeyecekti. Hem Adnan Beyin unuttuğu rozeti de vermek lazımdı.

Malik yavaş adımlarla merdivenlere yöneldi.

UNUTULMUŞUN MESAJI

ODTÜ bilgisayardaki derslerim bittikten sonra aceleyle bilgisayar kulübüne gittim. Ana ağ odasının üstünde, daracık bir merdivenden çıkılan bir odamız vardı. 1998'de ağa bağlı iki bilgisayar ile Türkiye'nin dışarı açılan internet kapısında oturuyorduk. Bir kaç ay önce warez sitesinde korsan yazılım dağıtan arkadaşlardan biri yüzünden azar işitmiştik. ABD'nin şirketlerinden biri rektörlüğe yazı yazınca onun sitesini kaldırmıştık. Warezle uğraşmasak da programlamayı yeni öğrenen her genç gibi bizim aklımızda hinlikler vardı. Ev arkadaşım Elektrik Elektronikten Bülent ile buluşup okul eposta şifrelerini kırıyorduk. Daha şifreleme hakkında bilinenler çok azdı. İlk sene tüm şifreler açıkta, gizli bir klasörde tutuluyordu. Hoş o zamanlar kimse eposta da kullanmıyordu. Biz kırdıkça network yöneticisi Tayfun abi hataları düzeltiyor, sistemi güçlendiriyordu. O gece tek başıyaydım. Yeni yazdığım script ODTÜ'nün tüm şifrelerini Tayfun abinin kilitlerine rağmen ele geçirmişti. Heyecanla bilgisayarın başına oturdum. Şifrelere hızlıca göz attım. Büyük bir kısmı küfürlü sözler ya da "şifre" veya "password" olurdu. Gene değişmemişti. Bölümden hocaların eposta şifrelerini kontrol edip kapatacaktım ki gözüme bir şifre takıldı.

112478 öğrenci numaralı birisinin şifresi 13 karakterdi. Kimsede sekiz karakterli şifre bile yokken, nasıl bu kadar uzun şifre olduğunu merak ettim. Şifre rastgele harflerden oluşuyordu.

cthlufhtagn

Bunu aklında tutan adamı bulmalıydık. Bülent'e söylemek için numarayı ve şifreyi bir kâğıda yazıp cüzdanıma koydum.

Kapıdan dışarı çıktığımda saat on bir olmuştu. Yüzüncü Yıl'daki evime yürürken Ankara'nın soğuk havası iliklerime işliyordu. Mühendisliklerden ayrılıp çarşının önüne vardığımda içimi bir ürperti kapladı. Stadın orada, gölgelikler içinde sanki biri beni izliyordu. Kampüs boşalmıştı. Hızlı adımlarla A2 kapısına varıp oradan eve yollandım.

#

Ertesi gün, Çatı Cafe'de Bülent'le otururken bir kız yanımıza geldi. Siyah saçlı, siyah gözlüklü, ürkek bakışlıydı. Üzerinde yıkanmaktan solmuş bir hırka, altında da uzun bir etek vardı. Omzuna asılı büyük çantanın içinde kitaplar doluydu.

"Merhaba" dedi, gözlerini bizden kaçırarak.

Ben de "Merhaba" diyerek cevap verdim.

O gözlerin bizden kaçırıyor, ben de onu süzüyordum. Bülent'le bakıştık. Omzunu silkti.

Kız bir kaç dakikadır konuşmamıştı. Çantasının kayışına sıkı sıkı sarılıp gözümün içine baktı.

"Oturabilir miyim?"

"Elbette" dedim. Ayağımı sandalyeden çekip, ona doğru ittirdim.

Oturduktan sonra çantasından kitaplarını çıkarttı.

Bölent'le yeni warez sitelerinden biri hakkında konuşurken o da kitaplarını inceliyordu. Kitaplar kalın deri kapaklıydı. İçinde Arapçaya benzer yazılar vardı.

Ona baktığıııı görünce duraksadı.

"Siz bilgisayardan anlar mısınız?"

Kız gözlüklerinin ardından çekinerek bana bakıyordu.

"Evet" dedim. "Bilgisayardan anlarız."

"Benim bir problemim var ve sizin çözebileceğinizi söylediler."

"Kim söyledi?"

"Önemli olan, bilgisayar problemlerini çözüp çözemeyeceğiniz. Yapabilir misiniz?"

Ben kızı sıkıştırıp, derdini öğrenmek istiyordum. Ama Bölent masanın altından ayağıma tekme attı. Ne oldu diye ona bakarken, zaman kaybetmeden kıza yanaştı.

"Probleminiz nedir?"

Kız ürkek bakışlarını Bölent'e çevirdi.

"Evdeki bilgisayarıma virüs bulaşmış galiba. Sürekli garip mesajlar çıkıyor."

Bölent kıza doğru eğildi. Elini masaya koydu.

"Nasıl mesajlar?"

"Anlamıyorum. Bir gelip bakmanız mümkün mü?"

"Elbette, eviniz nerede?"

"Yüzüncü Yıldıyıı. Naz gıdanın yanından geçince solda ikinci sokakta. Kapı numarası 29A."

Bölent kızın elini tuttu.

"Yarın görüşmek üzere. Ancak ismini bilmiyorum."

Kızın utangaç gözleri bir an aydınlandı. Dudaklarının arasından saklı bir gülümseme ışıladı.

"İsmim Sinem. Yarın akşam sekizde gelebilir misiniz?"

Bölent heyecanla Sinem'e geleceğini söyledi. O da teşekkür edip yanımızdan ayrıldı.

Sinem dağınık saçlarını daha da karıştırmaya çalışan rüzgâra aldırmadan yürüyüp gitti.

O uzaklaştıktan sonra Bölent heyecanla omzuma vurdu.

"Oğlum, ne güzel parçaydı değil mi?"

"Eh fena değildi." Bölent bir an durup bana baktı.

"Kızı kaptım diye sinirlenmedin değil mi?"

"Yani önce ben konuşmuştum."

"Tamam, ama bir şey yapmıyordun. Onu ikna eden ben oldum. Hem beğenmiş miydin?"

Bölent'in heyecanını görünce bana verecek tek cevap vardı.

"Yok, be oğlum. Benim tipim değil zaten."

#

O günden sonra Bölent ve Sinem çıkmaya başlamışlardı. Bölent'i artık daha az görüyordum. Şubat tatilinde neredeyse her gün Sinem'in evinde kalmıştı. Bahar dönemi başladığında artık ayrılmaz olmuşlardı. Kirayı veriyordu, evin boş

olması da işime geliyordu. Gene de arkadaşımı kaybetmek içten içe üzüyordu. Bölümde dersler zorlaşmıştı. Bilgisayar kulübünde de Bülent gidince yenileri eğitmek bana kalmıştı. Arada şifreleri kırmaya zaman ayırabiliyordum ama eskisi gibi değildi.

Bahar şenliği zamanı Bülent'i gördüm. Sallanarak yurtların oradan Çarşı'ya gidiyordu.

"N'aber oğlum?" dedim. Durup bana baktı. Gözlerinin ardından bir başkası var gibiydi. Şaşkınlığı geçip de beni tanıdığına yüzüne yabancı birinin gülümsemesi oturdu.

"İyiyim Selim. Sen nasılsın?"

"İyiyim işte, şenliklerden sonraya yetişecek bir sürü ödevim olmasa daha iyi olacağım."

Güldü. Kahkahasında yapmacıklık vardı.

"Sinem bana destek oluyor, onun sayesinde tüm derslerim çok daha iyi. İstersen sana da bir kız bulalım."

"Yani ikiniz beraber geçirdiğiniz onca zamanda sadece ders mi çalışıyorsunuz?" Omzuna vurdum. Ceketinde hafif bir nem vardı.

Beraber güldük.

"Aslında dersler dışında şeyler de çalışıyoruz. Onun verdiği ilham ile yeni bir devre bile yapmaya başladım."

"Ne devresi yapıyorsun?"

Bülent kulağıma eğildi. Şenliğin gürültüsünde zorlukla duyulabilecek bir sesle fısıldadı.

"Geçmişin sinyallerini toplayacak bir radyo yapıyorum."

"Nasıl yani?"

"Hani senle konuşmuştuk ya, sinyaller asla kaybolmayıp uzaya yayılıyor diye. Geçmiş sinyaller bizden uzaklaşıyor, ama başka boyutlarda da bizim sinyallerimizin olabileceğini düşünüyorum. O sinyalleri yakalayabilirsem, geçmişten mesajlar alabilirim."

"Ne mesajı abi? Kaç yıl geri gitmeyi düşünüyorsun?"

"Yıl değil Selim, bin yıllarca geri gitmek istiyorum."

"O zamanlar radyo yoktu ki. Kim bize mesaj gönderecek?"

Bülent gülümsedi.

"Dinlemezsen bilemezsin."

Bülent anlamadığını görünce bir kahkaha daha attı ve gitti.

#

Finallere hazırlanırken gece Sinem telefonumu çaldırdı. Yanlışlıkla aramış olmayıydı. Aldırış etmeden Winamp'deki çalma listemden gaza getirici bir MP3 seçtim. Bülent gittiğinden beri eve iyice yayılmıştım. Telefonum tekrar çaldığında zil sesini zorlukla duydum. Arayan gene Sinem'di.

"Selam Sinem, hayırdır?"

Telefondan ses gelmiyordu.

"Alo, Sinem?"

Hırıltılar duymaya başladım. Garip bir dilde konuşmalar vardı.

"Sinem? Bülent? Dalga geçmeyin oğlum."

Modemin sesi çılgınlara karışıyor gibiydi.

Bilgisayarımın ekranı kararıp aydınlandı. Hoparlörlerden dalga sesleri gelmeye

başlamıştı.

İnsan gırtlğından çıkamayacak bir ses evi doldurdu.

Telefonun küçük yeşil ekranında sayılar ve garip yazılar çıktı.

Kapatmaya çalışıyordum ama olmuyordu.

Tüm o gürültünün arasında, sanki yanı başımdaymış gibi Bülent'in sesini duydum.

"Sıçtım oğlum. Beni kurtar."

Dalga seslerine garip bir balina şarkısı katılmıştı.

Modemin çılgınlıklarına eşlik ediyor, imkânsız bir huzuru müjdeliyordu.

Donup kilitlenen parmaklarımı zorlukla açtım. Bana ihanet eden elime rağmen telefonu duvara atmayı başardım.

Telefon kırılıp pili içinden fırladığında sesler de susmuştu.

Aceleyle modemin ve bilgisayarın fişlerini çektim.

Evdeki tüm lambaları yakıp soluklandım.

Balkona çıktım. Ankara'nın soğuk havasını ciğerlerime çektim. Yapacak bir şey yoktu. Bülent'in ne haltlar karıştırdığını anlamak için onların yanına gitmeliydim.

#

Sinem'in sokağındaki evlerin ışıkları kapalıydı. Beni bırakan taksici suratında çokbilmiş bir gülümseme ile dönüp gidince karanlıkta kalmıştım. Sokak lambaları bile yanmıyordu. Binayı bulutların arkasında bir saklanıp bir çıkan ay ışığında buldum. Kapısında 29 yazan beş katlı eski binadan içeri girdim. Sokakta dolanıp duran köpek ve kediler bile bir kuytuya saklanmışlardı.

Sinem'in evi ilk kattaydı. Kapıda numara değil, harfler vardı. A yazan kapıya geldiğimde Ankara'da alışmadığım bir koku duydum. Deniz kokuyordu. Havada iskelenin altında çürümekte olan yosunların kokusu vardı. Tuzlu, tatlı ve bir o kadar da tiksindiriciydi. Zile bastım ama ses çıkmadı. Kapıya yüklenip açabilir miyim diye kontrol etmek için elimi attım. Kapı hiç ses çıkartmadan açıldı. Uzun koridorun sonundan, mavi bir ışık geliyordu. Yerler ıslaktı.

Bülent'e ve Sinem'e seslendim ama kimse yanıt vermedi.

Kapının önünde gecenin o saatinde bu adam niye bağırıyor diye komşulardan da dışarı çıkan olmadı.

İzlediğim tüm korku filmlerinden öğrendiklerime rağmen içeri girdim. Islak halıda dikkatlice yürüyerek ilerledim. Işığın geldiği odaya vardığımda Bülent ve Sinem'i gördüm.

Bilgisayarın mavi ekranına bakıyorlardı. Bülent'in kollarına ve başına saplanmış kablolar vardı. Sinem'in etrafında yere, okumaya çalıştığımda başımı ağrıtan yazılardan bir çember çizilmişti. İkisinin de gözleri açıktı. Gözleri bembeyazdı. Bilgisayara doğru adım attığımda aynı anda başlarını bana çevirdiler.

"Sen çağırdın oğlum beni buraya, ne halt ettiniz?"

Cevap vermediler.

Bilgisayarda, uzak denizlerin dalgalarının sesi vardı. Balina şarkılarına karışan bir garip melodi odayı sarmıştı. Başta mavi hata ekranı sandığımın aslında başka bir şey olduğunu gördüm. Bülent'in programı hem internetten bir şey indiriyordu hem de bir şey yüklüyordu. Okuması zor, garip harfler ekranda bir belirip bir kayboluyordu. Ne olduğunu anlamaya çalıştığımda gözlerimin ardında bir görüntü belirdi.

Çok eski zamanlardan kalma bir anı zihnime aktı. İnsanlığın var olmadığı çağlarda, dünyanın yerinde başka bir gezegen varken, burada yaşayanlardan birinin hatırası aklımda belirdi. O kıyametten kurtulmak için çözüm bulmaya çalışan bir antik zaman seyyahıydı. Yazılar anlamlı olmaya başlamıştı. Bülent geçmişten o Seyyah'ın hatıralarını indiriyor ve internete yüklüyordu.

Modemin çıgıllıkları fizik kurallarının dışında bir varlığın gelişini müjdeliyordu. Seyyah boyutlar arası köprüden geçip geldiğinde unutulmuş olan yeniden dünyanın hâkimi olacaktı. Yıldızlar tekrar sıralanacak ve gökyüzü açılıp dünyanın gerçek efendileri dönecektiler.

Ağlamaya başladım.

Gözyaşlarım soğuk denizleri taşıdı.

Dayanmaya çalıştım.

Gözlerimi kapadım.

Ankara'nın seslerini hatırlamaya çalıştım.

Deniz ve onun getirdiklerini değil, Ankara'nın bozkır havasını düşledim.

ODTÜ'nün neşesini ve soğukluğunu hayal ettim. Çorak topraklar denizi yutup yok ettiler.

Seyyah'ın etkisi üzerimden kırıldığında ne yapacağımı biliyordum.

Bilgisayarı kapatmak ya da modemin fişini çekmek artık işe yaramazdı. Sinem ve Bülent bağlantıyı sağlıyorlardı. Onları durdurmak için tek bir şey yapabilirdim. Mutfağa gittim.

Çekmecedan büyük bir bıçak aldım.

Bülent'in koluna girmiş kabloları kesmek için kolunu tuttum. Beyaz gözlerini bana çevirdi. Ağzından unutulmuş bir ses çıktı. Boynuma hamle yapınca bıçağı göğsüne sapladım. Ölmemişti. Elleri boynuma uzanıyordu. Çıkartıp tekrar sapladım. Hala beyaz gözleriyle bana bakıyordu. Gözleri insan gözü oluncaya kadar bıçağı tekrar, tekrar sapladım.

Sinem'e sıra geldiğinde ne yapacağımı biliyordum. Sonrasında kâbuslarıma giren bir soğukkanlılıkla saçını çekip boğazını kestim. Kan fışkırıp duvarı kızıla boyadı.

Mavi ekrandaki yazılar yavaşladı.

Bülent'in çalıştırdığı programı buldum. ODTÜ'ye bağlanmıştı. Durdurmak için öğrenci şifresini bilmem gerekiyordu. Numara bir yerden bana tanıdık geldi. Cüzdanımda Bülent'e söylemek için sakladığım kâğıdı çıkarttım. Aylardır yanımda gezdirdiğim kâğıttaki numara ile aynıydı. Şifreyi girdim ve ODTÜ sunucusundaki programa ulaştım. Hepsini kapatma komutu vermek çok da zor olmadı. İşlemler birer birer sustuklarında, denizin sesi de kesildi.

Önce evdeki lambalar sonra da sokak lambaları yandı.

Elimde bıçak, açık kapıdan fırlayıp kaçtım.

O gece ve sonrasında kimse benden şüphelenmedi.

Bülent ve Sinem'in ölümü okullar kapanıncaya kadar okulda konuşuldu. Yeni dönem başladığında ise unutulmuştu.

Bense kâbuslardan kurtulsam da o geceden kurtulamadım. İnternet tüm dünya ve Türkiye'ye yayılırken Seyyah'ın parçaları daha da güçleniyordu. Bir gün yıldızlar doğru sıraya girdiğinde, bilgisayarlarımızdan uzanıp bize ulaşacaktı.

O gün hatamı düzeltip, ona katılmak için hazır olacağım.

